

ת"פ 14028/08/17 - מדינת ישראל - המחלקה לחקירת שוטרים נגד מירה כרסנטי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' מירה כרסנטי תאריך: 15/2/2022

בפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

המאשימה
מדינת ישראל - המחלקה לחקירת שוטרים
באמצעות עו"ד רונן יצחק

נגד

הנאשמת

מירה כרסנטי

באמצעות ב"כ עו"ד גב' תמי אולמן ואח'

גזר - דין כתב האישום

1. הנאשמת שירתה, בכל זמן רלבנטי לכתב האישום, כשוטרת במשטרת ישראל, והנאשם 2, שלאחר מועד מתן הכרעת הדין עזב את הארץ, ולא התייצב להמשך משפטו, הינו אחיה. נגד שני הנאשמים הוגש כתב אישום הכולל שלושה אישומים, כאשר שני האישומים הראשונים מיוחסים לשני הנאשמים, ואילו האישום השלישי מיוחס לנאשמת 1 בלבד. בהכרעת הדין המפורטת, הרשעתי את הנאשמת בביצוע כל העבירות המיוחסות לה בכל שלושת האישומים, ולהלן תמציתן:

האישום הראשון: זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות - עבירה על סעיף 418 (סיפא) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (**להלן: "חוק העונשין"**); **שימוש במסמך מזויף** - עבירה על סעיף 420 לחוק העונשין; **קבלת דבר במרמה** - עבירה על סעיף 415 לחוק העונשין; **פגיעה בפרטיות** עבירה על סעיף 2(7) בצירוף סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (שתי עבירות); **הפרת אמונים** - עבירה על סעיף 284 לחוק העונשין (שתי עבירות).

האישום השני: קבלת דבר במרמה - עבירה על סעיף 415 לחוק העונשין; **דו"ח וידיעות לא נכונים** - עבירה על סעיף 217 לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש).

האישום השלישי: מרמה והפרת אמונים - עבירה על סעיף 284 לחוק העונשין; **איומים** - עבירה על סעיף 192 לחוק העונשין; **פגיעה בפרטיות** - עבירה על סעיף 2(7) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981.

2. **תמצית עובדות האישום הראשון:** הנאשמת 1 שימשה, בזמנים הרלבנטיים לאישומים, כמזכירה בלשכת תביעות

תעבורה במשטרת חיפה, בדרגת רס"ל, והנאשם 2 הינו אחיה.

במשטרת ישראל פועלת מערכת מחשוב, באמצעותה ניתן לקבל נתונים אודות פרטים אישיים של אזרחי המדינה, וכן אודות קשרי משפחתם. במסגרת עבודתה כשוטרת, הייתה נאשמת 1 בעלת קוד מסוף אישי, באמצעותו יכלה לבצע בדיקות שונות במחשב המשטרה - קוד זה הינו אישי, ואסור להעברה. בתאריך 22.4.14 בשעות הבוקר, בעודה משוחחת בטלפון עם נאשם 2, ערכה נאשמת 1 בדיקות במאגר הנתונים שבמערכת המחשב המשטרית, על פי תעודת הזהות של הגב' רות גלסברג, קשישה ערירית ילידת 1930, וזאת בנוגע למידע דמוגרפי וקשרי משפחה שלה, ושלא לצרכי עבודתה. בתאריכים 4.5.14 ו- 5.5.14 בשעות הבוקר, ערכה נאשמת 1 בדיקות במאגר הנתונים שבמערכת המחשב המשטרית, הקרויה "אדם", על פי תעודת הזהות של הגב' אדית איתן **(להלן: "המנוחה")**, בניסיון לאתר קיומם של קרובי משפחה למנוחה, ושלא לצרכי עבודתה. החיפוש העלה, כי קרובי משפחתה של המנוחה מדרגה ראשונה, הוריה ואחיה, נפטרו, וכי המנוחה מעולם לא נישאה ולא נולדו לה ילדים, על כן אין לה קרובי משפחה מדרגה ראשונה העשויים לתבוע את ירושתה.

עובר ליום 12.5.14, הגיעה נאשמת 1 לביתה של חברתה רונית רוזנצווייג, בטירת הכרמל, בו נכחה גם בתה של רונית, אתי סויסה. נאשמת 1 הביאה עמה מסמך שכותרתו "צוואה", הנחזה להיות מסמך חוקי, בו הודיעה המנוחה על רצונה להוריש לנאשמים את כל רכושה, הכולל דירת מגורים, תכולתה, וכל הכספים המצויים בחשבונות הבנק שלה, ביטוחי מנהלים, קופות גמל, ביטוחי חיים, קרנות השתלמות וקרנות פנסיה **(להלן: "הצוואה המזויפת")**. הנאשמת הציגה את המסמך לרונית ולאתי, תוך הצגת מצג שווא, לפיו המנוחה הינה חברה טובה של אמה ז"ל, ושהנאשמים טיפלו במנוחה לאורך השנים, ומכאן רצון המנוחה להוריש להם את כל רכושה **(להלן: "המצג הכוזב")**. בעקבות המצג הכוזב, ולבקשת הנאשמת 1 ובנוכחותה, חתמו רונית ואתי על המסמך כעדות, באופן הנחזה להיות כאילו אישרו בחתימתן, שבתאריך 20.9.13 חתמה המנוחה בפניהן ובנוכחותן על המסמך, מרצונה הטוב והחופשי, ללא כפיה ואונס, בהיותה בדעה צלולה, ולאחר שקראה את המסמך בנוכחותן והצהירה בפניהן שזו צוואתה, הגם שלא היה הדבר כך. עובר ליום 12.5.14, זייפו הנאשמים, או מי מטעמם, את חתימתה של המנוחה על המסמך, באופן הנחזה להיות כאילו בתאריך 20.9.13 הצהירה על רצונה בהורשת כל רכושה לנאשמים בפני העדות רונית ואתי, וכאילו חתמה על המסמך בפניהן ובנוכחותן, הגם שלא היה כך.

ביום 12.5.14 הגישה נאשמת 1 את המסמך למשרד הרשם לענייני ירושה בחיפה, במסגרת בקשה לצו קיום צוואה. בעקבות הגשת הבקשה, ביום 29.5.14 נתנה הרשמת לענייני ירושה בחיפה צו קיום צוואה בעניין עיזבונה של המנוחה, בו הוצהר, שהמסמך המוריש את כל רכושה של המנוחה לנאשמים, הוא בר תוקף. בעקבות צו קיום הצוואה, העבירו הנאשמים את דירת המנוחה על שמם בטאבו, וכן פנו לבנק בו נוהל חשבון המנוחה, וביקשו כי הכספים המופקדים בחשבון יועברו לרשותם.

3. **תמצית עובדות האישום השני:** בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, עבד הנאשם 2 כמרצה במספר מוסדות חינוך, בהם מכללת תל חי. בתאריך 11.1.15 המליץ נאשם 2 בפני יקי מסס, אחראי גיוס עובדים במכללת אינטלקט א.ק. דמון בע"מ, על נאשמת 1, למשרת מרצה במכללה. במסגרת המלצתו, הציג נאשם 2 את נאשמת 1 כ"מירה גולן", מרצה מוכשרת שהרצתה במקביל אליו במכללת תל חי, וזאת ביודעו כי פרטים אלה כוזבים **(להלן: "ההמלצה הכוזבת")**.

בתאריך 22.1.15 סייע נאשם 2 לנאשמת 1 בכתיבת קורות החיים שלה, בהם רשמו הנאשמים, בין היתר, כי בין השנים 2004-2015 הרצתה הנאשמת 1 במספר מכללות, וכי בין השנים 1995-2000 שימשה כמנכ"לית חברת "סטאר יציקות בע"מ". עוד נכתב שבין השנים 2004-2015 שימשה הנאשמת 1 כמנכ"לית ובעלים של חברת "Bakman Institution for Research Ltd", וכן שהייתה שותפה בכתיבת שני מאמרים - כל זאת כאשר הנאשמים ידעו שפרטים אלה הם כוזבים (להלן: "קורות החיים הכוזבים").

עובר ליום 2.3.15, נערך לנאשמת 1 ראיון עבודה למכללה על ידי יקי מסס, ומנהל המכללה, שמעון סויסה. במהלך הראיון, או בסמוך לאחריו, הגישה נאשמת 1 את קורות החיים הכוזבים לשמעון, במטרה להבטיח את קבלתה לעבודת כמרצה במכללה, והכל בכוונה להונות. בהסתמך על ההמלצה הכוזבת ועל קורות החיים הכוזבים, החליטו יקי ושמעון על קבלתה של נאשמת 1 לעבודה כמרצה במכללה. לאחר תחילת עבודתה במכללה, בתאריך 2.4.15, מילאה הנאשמת 1 כרטיס עובד, לפי תקנות מס הכנסה (ניכוי ממשכורת ומשכר עבודה), התשנ"ג-1995 (להלן: "טופס 101"), בו הצהירה בכזב, כי פרט להכנסתה מהמכללה, אין לה הכנסות אחרות, זאת על אף שבאותה עת שירתה נאשמת 1 כשוטרת במשטרת ישראל, תמורת משכורת.

4. תמצית עובדות האישום השלישי: בתאריך 19.5.14, בשכונת אלמוג בחיפה, נהג מר יחיאל יאנקיס

(להלן: "המתלונן") ברכבו, בו שהו באותה העת רעייתו ושני ילדיהם הקטינים. בהגיעו לרחוב יקינטון ביצע המתלונן פניית פרסה, כאשר במהלכה הגיע למקום במהירות רכב נהוג בידי דוריה יחזקאל, בתה של נאשמת 1, ושני הרכבים בלמו טרם התנגשות. על אף שהתאונה נמנעה, הבחין המתלונן כי דוריה נסערת, וכי נשארה לעמוד בנתיב ולא המשיכה בנסיעתה, ומשכך ירד מרכבו וניגש אליה. בהתקרב לרכבה הבחין, כי לצידה יושבת נאשמת 1, וזו טענה בפניו, שהיא חשה בכאבים בכתפה, וביקשה את פרטיו. כיוון שלא התרחשה תאונה בין הרכבים, סבר המתלונן כי אינו מחויב למסור את פרטיו, איחל לנאשמת 1 בריאות ועזב את המקום ברכבו. בתאריך 20.5.14 עשתה נאשמת 1 שימוש פרטי במערכת המחשוב המשטרית, באמצעותה ניתן לקבל נתונים אודות המרשם הפלילי, פרטים אישיים, בעלות על רכבים ועוד (להלן: "המסוף המשטרתי"), וזאת תוך שימוש בקוד מסוף אישי, הניתן לשוטרים לשם ביצוע בדיקות שונות במסגרת תפקידו - נאשמת 1 השתמשה במסוף המשטרתי לשם איתור הרכב, מאחר והיה ברשותה מספר רישוי חלקי, וכן בדקה את סוג וצבע הרכב. לאחר שאיתרה את הרכב וכן את בעליו הרשום, שהיא רעיית המתלונן, המשיכה הנאשמת 1 בבדיקותיה, ובשעות 9:16, 9:22 ו-9:23 ערכה מספר בדיקות לאיתור פרטים במסוף, על פי מספר תעודת הזהות של רעיית המתלונן. בסמוך לאחר מכן, בשעה 09:25, ערכה נאשמת 1 בדיקות נוספות במסוף, על פי תעודת הזהות של דוד מיכאל, אחיה של אשת המתלונן, שהינו שוטר בגמלאות. לאחר שהשיגה את הפרטים המבוקשים, יצרה נאשמת 1 ביום 20.5.14 קשר טלפוני עם דוד, הזדהתה בפניו כתובעת בלשכת התנועה בחיפה, וטענה שגיסו, שהוא המתלונן, פגע בה ועזב את המקום מבלי להשאיר פרטים. נאשמת 1 ביקשה מדוד שיוור למתלונן ליצור עמה קשר, וטענה שבמידה ולא יעשה כן, היא תשלח ניידת שתבצע את מעצרו, זאת בשל מעורבותו בתאונת פגע וברח. בעקבות שיחת הטלפון הנ"ל, יצר דוד קשר עם המתלונן והעביר את המסר. על אף שבהתייעצות עם חברת הביטוח הובהר למתלונן, שאין הוא חייב להעביר את פרטי הביטוח כאשר לא אירעה תאונה בין הרכבים, הרי שבשל חששו מהאיום במעצר, יצר המתלונן קשר עם נאשמת 1 ובהמשך אותו יום שלח לה בהודעה את מספר פוליסת הביטוח שלו. גם אשת הנאשם יצרה קשר טלפוני עם נאשמת 1 באותו יום, אך זו טענה בפניה שאינה יכולה לדבר מן הטעם שהיא חוקרת תאונת פגע וברח, וניתקה את השיחה.

הכרעת הדין, ואי-התייצבות הנאשם 2 להמשך משפטו

5. בהכרעת דין שניתנה על ידי ביום 2.3.21, הרשעתי את הנאשמת 1 בביצוע כל העבירות המיוחסות לה בשלושת האישומים שבכתב האישום. בנוגע לנאשם 2 - זיכיתי אותו מביצוע העבירה של פגיעה בפרטיות, המפורטת באישום הראשון, והרשעתי אותו בכל יתר העבירות שיוחסו לו באישומים הראשון והשני, אך כאמור - נאשם זה החליט לעזוב את הארץ בטרם הטיעונים לעונש, ולא התייצב להמשך משפטו, וכך קבעתי בתום הדיון שהתקיים ביום 18.5.21, עמ' 461:

"... 5. קיים חשש ממשי שהנאשם 2 לא יתייצב לדיון הבא, על כן אני מוציא כנגדו צו עיכוב יציאה מהארץ. גם בעניין הנאשמת 1, אני מוציא כנגדה צו עיכוב יציאה מן הארץ."

6. במועד הנוסף שנקבע לטיעונים לעונש, ביום 8.6.21, ולאחר שב"כ המאשימה מסר בדיון, שהנאשם נמצא בניו יורק וטס לניו-ארק, ומבדיקה שערך בבוקר הדיון הנאשם לא הגיע לארץ, קבעתי (עמ' 433):

"לאחר מתן הכרעת דין, ובטרם ישיבת הטיעונים לעונש, יצא הנאשם 2 מתחומי מדינת ישראל ועד היום לא שב, ואין צפי לחזרתו."

סעיף 129 חסד"פ קובע איסור על גזירת מאסר בפועל שלא בפני הנאשם, ובין היתר, הסיבה נעוצה במפורט בסעיף 192 לחסד"פ, בנוגע לזכותו של הנאשם להשמיע את טענותיו לעניין העונש לאחר התובע והסנגור.

לאור הנ"ל, אני מורה על התליית ההליכים כנגד הנאשם, וב"כ המאשימה רשאי להגיש בכל עת בקשה לחידוש ההליכים עם חזרת הנאשם לארץ.

בהתאם לסמכות הנתונה לי בסעיף 99 לחסד"פ, ומאחר והנאשם יצא מתחומי מדינת ישראל ולא שב, ומאחר והנאשם איננו משתף פעולה עם סנגורו, אני מוציא בזאת צו הבאה ללא שחרור כנגד הנאשם, ועם חזרתו לארץ יש לעצור אותו ולהביאו בפניי.

אני מפריד בשלב זה את עניינה של הנאשמת 1 מעניינו של הנאשם 2, והטיעונים לעונש וגזר הדין יתייחסו לנאשמת 1 בלבד"

עדי האופי מטעם הנאשמת 1

ד"ר אילן בר

7. העד הוא רופא שבדק את הנאשמת - אתייחס לדבריו בהרחבה, מאחר והטיעונים לעונש מבוססים, בין היתר, על

טענות רפואיות, שלטעמה של ב"כ הנאשם, יש בהם כדי להקל באופן משמעותי בעונשה של הנאשמת.

8. העד הכין חו"ד רפואית אודות הנאשמת, והיא הוגשה וסומנה נ/39. בסיכום חוות הדעת נכתב:

"לאור מצבה הרפואי והתפקודי של מירה כרסנטי, עם תלות מוחלטת בזולת וצורך במעקב וטיפול רפואי תכוף וזמין - לא נראה שמסוגלת להיות במאסר בלי שמצבה הרפואי יחמיר ויורע, ולא נראה שבתנאי מאסר יהיה מענה סביר לצרכיה הרפואיים והתפקודיים"

בסוף חקירתו הנגדית חזר בו העד מדבריו הנ"ל, באומרו: **"אם במאסר יש אפשרות לטיפול סיעודי מלא כנדרש, אז היא יכולה להיות במאסר. אני הנחתי או מניח על סמך דברים כלליים שאנחנו סופגים שבמעצר אין טיפול סיעודי למי שלא מסוגל לזה. אם יש, אתה תראה לביהמ"ש, וביהמ"ש סבור שיש, אני חוזר בי מהמשפט הזה"** (עמ' 443, שורות 22-25).

העד לא ידע בביצוע איזה עבירות הורשעה הנאשמת, וכדבריו: **"התבקשתי לבדוק את מצבה ולהביע את דעתי אם מצבה יוחמר, האם היא מטופלת כראוי במידה ותהיה במעצר. שום דבר אחר"** (עמ' 433, שורות 13-14), וכך נשאל העד בעניין זה ע"י בית המשפט (מעמ' 435 שורות 22-24 ועד עמ' 436 שורות 13-3):

"... במידה והיית יודע שהנאשמת הורשעה בעבירות זיוף והונאה, האם היית בודק את המסמכים הרפואיים שהוגשו לך לצורך כתיבת חוות הדעת והאם היית בוחן את דברי הנאשמת עצמה ביתר חשדנות וביתר קפדנות?"

ת. ... אני יודע שכאשר עורכת הדין אולמן אמרה לי שהיא צפויה, יתכן למעצר, וצריך לבדוק אותה, היו ברורים לי הדברים האלה. ... הבדיקה היא כמעט כולה על מצבה הגופני. אני ביקשתי אותה לקום, ביקשתי אותה ללכת, ראיתי איך היא אינה מסוגלת גופנית לשום פעולה של ניידות עצמית. ... אין אמת של 100% אבל אני מסתמך על הניסיון שלי וכשראיתי את מצבה הגופני בעיקר, וגם המסמכים הנוספים, בעצם לא חקרתי אותם ולא בדקתי אותם כי ברור לי לגמרי שמטרתה להציג את עצמה כלא יכולה והסתמכתי על ההתרשמות שלי ממצבה הגופני. ..."

9. לשאלת ב"כ המאשימה מה בודקים על מנת לקבוע את הפגיעה ואת הנכות, העד השיב **"את מצב היכולת לניידות, למעברים, לניידות, לשליטה על סוגרים ויכולת להתלבש ולהתרחץ. אלה הדברים העיקריים. חוץ מלאכול מהצלחת בכל הדברים האלה היא זקוקה לעזרה מלאה"**. וכך ב"כ המאשימה המשיך וחקר את העד (מעמ' 436 שורה 24 עד עמ' 437 שורה 8):

"ש. אתה ראית את הפרוטוקולים של ביהמ"ש ושאלת כמה פעמים אם בכלל היא התייצבה לדיונים ואיך בכלל הגיעה לדיונים?"

ת. מה הקשר אליי?

ש. כי אם למשל אדם הוא 100% נכות ולא מסוגל להתנייד והוא לא הגיע לדיונים זה מתיישב,

אבל אם למשל הייתי אומר לך שלכמעט קצת פחות מ-30 דיונים היא התייצבה פה ולרובם היא התייצבה בלי כיסא גלגלים ואפילו בלי מקל הליכה, זה משנה לך?

ת. אלה לא עובדות שהוצגו בפניי ואני לא אמור להתייחס לדברים שנעשו בעבר. כשאני בודק בן אדם אני בודק אותו ביום שראיתי אותו. מצבו יכול להיות יותר טוב או יותר גרוע.

ב"כ הנאשמת 1

הנאשמת טוענת שהוא מטעה, כיוון שהיא טוענת שהגיעה לכל הדיונים עם כיסא גלגלים

ת. ... הבדיקה שלי מתייחסת לאותה שעה שאני בודק את הבן אדם. יכולים לחול שינויים לטובה ולרעה לפני ואחרי, אני לא יכול להתחייב עליהם. אני לא משער השערות.

ש. אבל אם אתה אומר לי שב-1.1 אדם הוא 10% נכה ואני אומר לך ששבועיים קודם הוא עשה פעילות שלכאורה מתנגשת חזיתית עם הטענה הזו, זה לא מטריד או לא מצריך הסבר.

ת. זה צריך להטריד את כב' השופט, לא אותי. אני לא יכול לבדוק את זה. אתה אומר לי, אבל אני לא הייתי שם לראות את זה."

"החלטה

הנאשמת אכן הגיעה על כיסא גלגלים לדיונים האחרונים, אם כי משך כל הדיונים עד לניתוח היא הגיעה ללא כיסא גלגלים"

10. בנוגע למסמכים שהעד עיין בהם לצורך כתיבת חוות דעתו, הוא ציין שמסמכים אלה לא הובאו על ידו לדיון, והוסיף כי "הבדיקה שלי מסתמכת בעיקרה על הבדיקה הגופנית הפיזית של יכולותיה באותו יום ובאותה שעה שבדקתי אותה. המסמכים הם ההתרשמות של אחרים. אני מצטט אותם כי אני מחויב במסגרת החוות דעת לצטט את כל המסמכים שעומדים לרשותי אבל הם לא קובעים את ההתרשמות שלי" (עמ' 440, שורות 28-31).

11. העד השיב בשלילה לשאלת התובע, אם ידוע לו על אדם שהעד קבע את שיעור נכותו על 100% ובכל זאת ישב בכלא, והוסיף "אני גם לא מומחה לתנאי הכלא. ייתכן שיש שם טיפול סיעודי" (עמ' 441).

12. בנוגע לטיפול שהנאשמת מקבלת בביתה, העד אמר "ביום שבדקתי אותה, היא הייתה צריכה טיפול סיעודי מלא", והמשיך ותיאר "להעביר אותה מהמיטה לכיסא היא לא מסוגלת הייתה לקום מהשכיבה לישיבה, אני ראיתי את הבן זוג, מי שהיה שם, מרים אותה, מושך אותה בכוח רב, ואני יש לי את הניסיון לראות את הגוף האם הגוף עוזר או אם הגוף בחוסר אונים של מעבר, ושל ניסיון לעמוד, אפילו לא עמידה, כדי לעמוד בשניות שבין שכיבה לכיסא, היא הייתה כולה אחוזה לגמרי בידי מי שהרים אותה והרגליים שלה היו רפויות. לא עומדות. אלה הדברים העיקריים" (עמ' 441, שורות 6-12).

ובהמשך נשאל העד והשיב (עמ' 441, שורות 19-23):

"ש. .. אם אני מתאר את הפרוטוקול של הבדיקה שעכשיו תיארתי, משיכה, קימה, טונוס שרירים, אגב אני קראתי באינטרנט את מהלך הבדיקה, מי שמכיר את הפרוטוקול בדיקה, אפשר לזייף את הדבר הזה או להחמיר את המצב?

ת. כל דבר בעולם אפשר לזייף. צריך להיות מאוד מאוד מומחה בזה מול אדם שיש לו ניסיון קליני לראות איך הגוף כולו מגיב. זה מה שאני יכול להגיד"

13. ב"כ המאשימה המשיך ושאל את העד (עמ' 442, שורות 3-33):

"ש. שאלתי אם היא מקבלת אדם שמסייע לה מהביטוח הלאומי. זו השאלה.

ת. זה לא העניין שלי.

ש. לביהמ"ש - אם לא ציינת את זה, כשציטטת את המסמך של ביטוח לאומי כנראה שזה לא כתוב שם?

ת. לא. מפני שכל דבר שביטוח לאומי נותן יש אפשרות שהוא נותן את זה למטפל מטעם הביטוח הלאומי ודרך חברת הסיעוד משלמים לו, ויש אפשרות שהאדם מקבל את הכסף ויש בני משפחה שמטפלים בו. כתוב רמת קצבת השירותים המיוחדת, 188 אחוז, שכל שאני יודע זה המקסימום של ביטוח לאומי. .. האם הוא נותן את זה בבן אדם שכיר או למשפחה שמטפלת בה אני לא יודע ואני לא חושב שזה מענייני.

ש. האם אתה יודע לפי החוק, האם מותר לקחת את הכסף של ביטוח לאומי האם מותר לקחת את כל הסכום שביטוח לאומי או שהחוק מגדיר תקרה שאתה חייב להעניק אותה למטפל? האם אתה מכיר את החוק?

ת. לא. אני לא אמור להכיר את כל סעיפי הביטוח הלאומי. הם גם משתנים מפעם לפעם. צריך לדעקוב אחריהם. אין זה מענייני. זה לא תפקידי בכוח. תפקידי בכוח לבדוק את הבן אדם. לא לגעת את סעיפי הביטוח הלאומי.

ש. מי מטפל בה היום? זה נתון חשוב לך?

ת. לא. זה לא מענייני לדעת את זה או לקבוע את זה.

ש. אם בן אדם שאתה קובע לו נכון של 100%, אף אחד לא מטפל בו.

ת. איך יכול להיות אף אחד? גרים איתה. גרה איתה בת בוגרת שאין לה ילדים קטנים, גרה איתה אחיינית שיש לה ילדים, גר איתה עוד בן שהוא בעל נכות קשה וייתכן שפזיזת הוא עוזר. אני רואה דברים כאלה. אני לא יכול לדעת את זה.

ש. אבל לא שאלת את זה?

ת. לא. זה לא מענייני. ענייני לדעת מה היא מסוגלת לעשות לבד ומה לא. ואגב זה החוק של ביטוח לאומי, החוק מתייחס לשני בני זוג, והבעל והאישה עוזרים, כשביטוח לאומי בא לבדוק הוא צריך לבדוק את האדם עצמו מגיש הבקשה מה הוא יכול ומה הוא לא יכול. אין זה מענייני של

הביטוח הלאומי אם הבעל והאישה והבן עוזרים, וזה קורה שכל עוד שיש מישהו כזה התלונה לא נבדקת ע"י הביטוח הלאומי אלא רק שהמישהו הזה נעלם. הקו העקרוני של ביטוח לאומי הוא לבדוק מה האדם עצמו יכול ומה הוא זקוק לעזרה. ולכן אין זה מתפקידי לדעת מי בתוך הבית הזה מטפל בה. תפקידי רק לראות ולקבוע מה היא מסוגלת לעשות לבד ומה היא לא מסוגלת לעשות לבד."

14. התובע המשיך בחקירתו הנגדית (מעמ' 443 שורה 6 עד עמ' 444 שורה 17):

"ש. אני מצטט בסיכום שלך אתה כותב "לא נראה לי שמסוגלת להיות במאסר בלי שמצבה הרפואי יחמיר". קודם כל, איזה סולם זה "לא נראה לי"? מה זה סולם לא נראה לי? זה לא תיאורטי?

ת. הלא נראה לי הוא רק בהקשר הזה שאני לא מומחה לדעת מהם תנאי המעצר והאם יש, ואני מוכן עכשיו להוסיף את זה, אם במאסר יש אפשרות לטיפול סיעודי מלא כנדרש, אז היא יכולה להיות במאסר. אני הנחתי או מניח על סמך דברים כלליים שאנחנו סופגים שבמעצר אין טיפול סיעודי למי שלא מסוגל לזה. אם יש, אתה תראה לביהמ"ש, וביהמ"ש סבור שיש, אני חוזר בי מהמשפט הזה. היא סיעודית לחלוטין וזקוקה לטיפול סיעודי מלא ביום שבדקתי אותה וראיתי. מה הם התנאים בבית מעצר אני לא מומחה ולא יודע.

ש. א' אני מודה לך על הכנות והיושר.

ת. אני נשבעתי להיות כן.

ש. למה לא בדקת לפני כן לפני שאתה כותב משפט כזה? כי אם לא הייתי חוקר אותך, אתה אומר לי שאם אני אוכיח שהיא יכולה, אתה אומר הפוך.

ת. לביהמ"ש יכולת לבדוק.

ש. אתה כרופא מומחה כותב "לא נראה לי שמסוגלת להיות במאסר..." זה משפט קשה שכשאתה כותב אותו ביהמ"ש לוקח אותו ברצינות גמורה. למה לא בדקת לפני שאתה כותב משפט כזה שאתה עומד מאחוריו?

ת. אז אמרתי. לא מתפקידי לבדוק את תנאי המאסר, לכן כתבתי לא נראה לי ולא קביעה מוחלטת, כתבתי גם בהמשך לא נראה לי שבתנאי מאסר יהיה מענה סביר לתנאים הרפואיים כי היא מלאה במחלות, אבל אם אני טועה בעניין הזה זה תפקידו של ביהמ"ש להוכיח. השופט יכול לברר דרך מי שצריך האם בבית המאסר יש תנאים לטיפול סיעודי ולמענה רפואי ואז הוא לא יקבל את חוות דעתי.

ש. אני חושב שלהבא זה תפקידך לפני שאתה אומר משפט כזה לבדוק, אגב בדיקה פשוטה, בייחוד שאתה רופא מקצועי.

ת. לא, אין לי שום דרך לבדוק את התנאים בבית מאסר.

ש. אתה מכיר שיש רופא בשב"ס, יצרת פעם קשר עם הרופא הראשי בשב"ס?

ת. לא. לא ניסיתי.

ש. אתה חושב שזה משמעותי? כי אם הרופא של שב"ס היה אומר לך תקשיב אני מחזיק אצלי אנשים חולי סרטן, אנשים בלי גפיים, אנשים שחולים במיליון מחלות, אני מטפל בהם. האם היית משנה משהו בחוות הדעת?

ת. אני מניח שכן. זה לא ידוע לי ולא מתפקידי לבדוק את זה"

15. העד עשה עליו רושם של אדם אמין וישר, שמרוב אמינות ויושר האמין לכל מה שנאמר לו ע"י הנאשמת, שכאמור, עשתה עליו רושם שלילי ביותר, כפי שציינתי בהכרעת הדין. אינני מקבל את דברי הרופא, לפיהם הנאשמת אינה מסוגלת להיות במאסר, מאחר והעד אינו יודע כלל מהם תנאי המאסר, ומהו הטיפול הרפואי הניתן במאסר. העד עצמו אמר בסוף דבריו, שאם שירות בתי הסוהר מסוגל להחזיק בכלא אנשים חולי סרטן, בלי גפיים וחולים במחלות אחרות, הוא היה משנה את מסקנתו, בנוגע לאי-מסוגלות הנאשמת לרצות עונש מאסר. מסקנתי היא, שאמנם הנאשמת סובלת ממחלות שונות, ואמנם אתחשב במצבה הרפואי בעת קביעת עונשה, ואולם, אין מחלותיה מצדיקות חריגה משמעותית מרמת הענישה ההולמת את מעשיה, כפי שנעשה בפרשת לופליאנסקי, אליה אתייחס בהמשך.

תבל פרדס

16. העד הוא בנה של עדת האופי מיכל פרדס, ולדבריו "אני מתגורר עם אמא שלי בבת גלים, מיכל פרדס" (עמ' 446, שורה 12) - לדברי העד אימו מתגוררת בבת גלים, שעה שכתובת הנאשמת היא במקום אחר (רחוב המאירי בחיפה), ואימו של העד, מיכל, שאלה אתייחס בהמשך, אמרה שהיא מתגוררת מזה כשלוש שנים אצל הנאשמת.

17. לדברי העד, הנאשמת הייתה האפוטרופוס שלו, ודאגה לכל צרכיו. לדבריו, הוא גר אצל הנאשמת מכיתה ט' ועד י"ב, והוא למד בזכותה, עשה בגרויות, התגייס וסיים שירות מלא. את הנאשמת הגדיר "בן אדם זהב. תומכת תמיד ועוזרת בכל דבר שאפשר. מיעצת. הכל. כל מה שאפשר. עוזרת בהכל". (עמ' 447, שורות 23-24).

18. העד סיפר כי אמו נכה בשיעור 50-60%, וכי היא לא יכולה לדאוג לעצמה, ו"מירה דואגת לה" (עמ' 447, שורה 28). לשאלה מה יקרה אם הנאשמת תלך לבית הסוהר, השיב "אין לי מושג. יהיו בלאגנים. לא יודע. אין לי מושג" (עמ' 447, שורה 30).

19. העד נשאל וענה כדלקמן (עמ' 448, שורות 20-5) :

"ש. לביהמ"ש - מירה עוזרת לה פיזית?"

ת. היא גרה אצל מירה, מירה עוזרת לה פיזית וכלכלית. עוזרת לה במחייה וכל הדברים האלה. אם עכשיו אמא שלי הייתה לבד אני לא הייתי יכול להתנהל כמו שאני מתנהל עכשיו.

ש. אמא שלך יכולה לתפקד לבד? אם היא תגור לבד בבית?

ת. היא לא תצליח. אני הייתי גר איתה לפני שעזבתי את הבית, לפני שהיא הלכה לבתי חולים, היא לא הייתה מתניידת. אני הייתי עוזר לה. אני עבדתי מגיל קטן אני לא הייתי הולך לבית ספר וכל הבלאגנים האלה. ואז היא התחילה עם המחלה שלה והגיעה לאיפה שהיא הגיעה. מירה לקחה אותי אליה והתחלתי לקום לבית ספר כמו בן אדם. עשיתי בגרויות, התגייסתי לצבא בגלל מירה.

ש. לביהמ"ש - אמא שלך תוכל לתפקד לבד?

ת. היא לא מתפקדת לבד.

ש. לביהמ"ש - היא עוזרת לה, מקימה אותה?

ת. כן

ש. לביהמ"ש - מירה עוזרת לה להתרחץ?
ת. לא, היא יכולה להתרחץ. היא עוזרת לה לסדר את הבית, לקום, עזרה כלכלית. היא עוזרת לה.

20. מדברי העד עולה, שהנאשמת עוזרת לאימו, גם עזרה פיזית, ואילו מדברי הרופא, שדבריו הובאו לעיל, עולה הרושם שהנאשמת לא מסוגלת לתפקד בעצמה. הרושם שקיבלתי מהעד, שהוא הגיע במטרה לסייע לנאשמת ככל שהוא יכול, ודבריו נמהלו בתיאור אמיתי של תנודות הנאשמת - דברים הסותרים דברי אחרים.

גב' רוני דוידסקו

21. העדה הינה חברת ילדות של הנאשמת, וכשנשאלה מה היא יכולה להגיד על הנאשמת, השיבה "מלאך" (עמ' 449, שורה 5), והסבירה את זה בחברות הטובה שלה ובנתינה שלה כלפי כולם. כשנשאלה מי זה "כולם"? השיבה שמדובר בילדים של אחותה ובילד שלה, בן 32, שהוא מוגבל ולא יכול בלעדיה. העדה סיפרה (עמ' 449, שורה 23-27):

"הייתה תקופה שאני עבדתי אצלה בבית, גרתי אצלה, עזרתי בטיפול של נתי, היא לוקחת אותו לטייל לפעמים, לוקחת אותו להוביל אותו לאבא שלו ואני איתה נגיד אז הוא כל דקה מתקשר. אמא תגידי לי, אמא איפה, אמא איפה את, אמא תדברי איתי, אמא תקלחי אותי. אבל אתה אצל אבא נתי. כאילו אני יודעת למה אני כאן. אמרו לי משהו עם צוואה. לי לא מתחבר. אני חושבת שהטעו אתכם"

22. העדה נשאלה והשיבה לב"כ המאשימה, בנוגע לתיק המתנהל נגד הנאשמת (עמ' 450, שורות 1-21):

ש. במה מירה הורשעה, את יודעת?

ת. משהו עם צוואה.

ש. לביהמ"ש - מה זה משהו עם צוואה?

ת. זיוף.

ש. זה הסיפור? של מי הצוואה?

ת. אני לא יודעת.

ש. לא עניין אותך.

ת. לא.

ש. איך את יודעת שהטעו אותנו?

ב"כ הנאשמת 1

היא ירדה מזה

ש. אולי הטעו אותך?

ת. קשה לי להאמין.

ש. איך את יודעת שהטעו?

ת. כי אמא שמגדלת כזה ילד, איפה נתפס בהיגיון שלך שהיא תעשה דבר כזה שהוא החיים שלה והיא החיים שלו? איך זה יכול להיות? מבחינה הגיונית אני מדברת.

ש. ואם אני אראה לך או ביהמ"ש יראה לך שהיא עשתה את זה?

ת. אני לא מאמינה"

23. העדה לא מוכנה להאמין, שהנאשמת מסוגלת לבצע את העבירות שבביצוען הורשעה, וזה נובע, ככל הנראה, או מרצונה לסייע לנאשמת ככל שניתן, או מאמונתה "העיוורת" בנאשמת, שכל מה שתאמר לה יהא בבחינתה "קדוש", כפי שהאמינו בנאשמת עדות התביעה אתי סויסה ורונית רונצווייג, שבהכרעת הדין קבעתי, שהנאשמת השתמשה בחברותה איתן, ובאימון שהן רחשו לה, בכדי להחתימן כעדות לצוואה המזויפת, ובכך להכשיר את מעשיה הפליליים.

טורה פרדס

24. העדה סיפרה, שהיא מתגוררת אצל הנאשמת מגיל 7, כשהוחלט להוציאה מבית הוריה. לדבריה, הנאשמת לקחה אפוטרופסות עליה יחד עם אחיה, ואכן הוגש צו אפוטרופסות, שסומן נ/42.

25. העדה נשאלה "ש. לביהמ"ש - מה מירה כן עושה?" ותשובתה "היא עם הבן שלה עוזרת לו כמה שהיא יכולה" (עמ' 452, שורה 16), והוסיפה (מעמ' 452, שורה 19 עד עמ' 453 שורה 2):

"ש. לביהמ"ש - מירה עוזרת לו להתקלח? מה מירה כן עושה מבחינה פיזית?

ת. היא עוזרת לבן שלה, היא מכינה לו אוכל, יושבת איתו, שהיא יכולה היא גם מקלחת אותו.

ש. מי עוזר לה בלקלח?

ת. מיכל.

ש. למה צריך עזרה?

ת. כי היא בקושי יכולה לעמוד על הרגליים

ש. מה עוד?

ת. היא דואגת לנו, עושה את מירב יכולתה.

ש. לביהמ"ש - איך מירה עוזרת לכם?

...

ש. אני מדבר על ה-5 חודשים אחרונים?

ת. אממ.. היא עוזרת לי בכל מה שקשור אליי. היא באה איתי למקומות שאני צריכה ללכת, עושה את מירב יכולתה.

ש. לביהמ"ש - עוזרת להכין את המדים, מכבסת, מנהצת?

ת. מכבסת כן, מנהצת לא. היא עוזרת לי, יושבת איתי על המיטה ומסדרת איתי את הבגדים יד ביד"

26. בנוגע למי מטפל בבנה של מירה, השיבה "יש את מיכל. מיכל היא אמא שלי, רק מירה יכולה לקחת פיקוד על הבן שלה. אי אפשר שאמא תהיה איתו" (עמ' 453, שורות 16-17), והוסיפה (עמ' 453, שורות 29-31):

"ש. אמרת אנחנו נסתדר אבל זה לא יהיה כמו שמירה נמצאת?
ת. .. למשל כשמירה לא בבית ואנחנו עם הבן שלה אנחנו עושות את מירב יכולתנו כדי לעזור אבל זה לא כמו שהיא נמצאת. היא עושה לנו את הגבולות בבית ובאמת שם. זה אי אפשר. זה לא אנחנו. זאת היא בבית מעצבת את הכל.

27. מדברי עדה זו עולה, כפי שעלה מדברי העד שקדם לה, שהנאשמת, שהרופא הציג אותה כסיעודית שאינה מסוגלת לעשות דבר, כן מבצעת פעולות פיזיות, כך שהמצג שהוצג ע"י הנאשמת לרופא, הוא מצג מוגזם, שאינו עולה בקנה אחד עם המציאות.

גב' יוספה נדן

28. העדה, אדריכלית במקצועה, מכירה את הנאשמת מהתקופה שהייתה קצינת חינוך בכלא חרמון, וכך סיפרה על הנאשמת (עמ' 454, שורות 15-17):

"מבחינתי מירה היא מודל לאימהות, מודל לחברות, מודל לנאמנות, מודל ליושרה. אני יודעת שאם אני אצטרך אי פעם משהו מירה היא הבן אדם הראשון שגם אם אני לא אפנה, היא תהיה שם בשבילי"

29. העדה נשאלה בנוגע למשפטה של הנאשמת, ולדבריה "אני הבנתי שמירה נמצאה אשמה, מה שלא ברור לי איך, מהיכרותי איתה כאילו" (עמ' 454, שורה 27), והוסיפה "אני לא יודעת לפרטי פרטים, אני יודעת שהיא כאן עניין של צוואה, של זיוף צוואה וזהו" (עמ' 454, שורה 29). וכך נמשכה חקירתה:

"ש. זהו? זה כל התיק?

ת. לא קראתי לא נכנסתי לזה.

ש. לא עניין אותך? חברה טובה שלך

...

ת. מה זאת אומרת לא עניין אותי?

ש. חבר טוב, שכן, שאת העדת במשפט, זה סיפור שעניין חצי מדינה, לא עניין אותך מה היא עשתה או מה ביהמ"ש קבע שהיא עשתה?

ת. אני יודעת ממירה מה שהיא שיתפה אותי מה שהיא עשתה, אני לא מצאתי לנכון להתעמק בזה. אני חושבת שמישהו תפר פה תיק.

ש. לביהמ"ש - זה מירה אומרת או שאת אומרת?

ת. אני אומרת

ש. לביהמ"ש - מה זאת אומרת?

ת. מירה לה אמרה לי תפרו לי תיק. היא לא אמרה לי עשיתי את זה. היא אמרה לי זה האירוע וזה המקרה. היא אמרה לי מאשימים אותי ואני לא אשמה ואני מאמינה למירה"

30. העדה לא ידעה היכן הנאשמת עבדה כמנכ"ל, לדבריה "אין לי מושג" (עמ' 455, שורות 15-16), וכשנשאלה איפה הנאשמת עבדה חוץ ממשטרת ישראל, השיבה "אין לי מושג" (עמ' 455, שורות 19-20). בנוגע לכמות המפגשים ביניהן אמרה שהן נפגשות בעיקר בחגים, ושהיא אינה מכירה את החברות של הנאשמת, ולא שמעה את השמות רונית רוזנצוויג ואיתי סוויסה.

31. עדה זו אמנם מכירה את הנאשמת, אך הרושם שקיבלתי, שמדובר בהיכרות עתיקת יומין, שנמשכת רק בחגים. העדה לא ידעה על העבודות שהנאשמת הצהירה בקורות החיים שלה שביצעה, והיא אף האמינה למירה, שלא ביצעה את המיוחס לה בכתב האישום, על אף הכרעת הדין שניתנה בעניינה.

32. הדפוס של חברותיה של הנאשמת, המאמינות לה בכל מחיר, או לכל הפחות כך מציגות את עצמן, חוזר על עצמו לאורך כל עדי האופי מטעמה, וזה ככל הנראה מה שהביא את רונית ואיתי לחתום על צוואה שלא הייתה, בשל אמונתן "העיוורת" בנאשמת.

גב' ענבל שי אלזם

33. העדה מכירה את הנאשמת מהתקופה ששירתו יחד במשטרה. לדבריה, הנאשמת היא בן אדם של נתינה, עוזרת לזולת, דואגת למשפחתה, והוסיפה: "... אני פשוט קשה לי להאמין שהיא אי פעם הייתה עושה איזשהו מעשה שיכול לסכן את העובדה שהיא תתרחק מהבן שלה. מאז שאני מכירה אותה נתי זה היה הדבר הכי הכי חשוב ועיקרי בשבילה" (עמ' 457 שורות 2-3).

34. וכך נשאלה והשיבה לשאלות ב"כ המאשימה (עמ' 457 שורות 12-20) (הקו לא במקור):

"ש. את יודעת במה מירה הורשעה?

ת. כן. בזיוף צוואה.

ש. וזהו?

ת. אני חושבת שהיא איזשהו עניין עם העלמת מס אולי? או קורות חיים שהיא פיברקה. לכאורה.

ש. לא לא לכאורה.

ת. בעיני זה לכאורה.

ש. את יושבת מול בית משפט שקבע את זה.

ת. אוקיי. עדיין אני שמכירה אותה מהתקופה ששירתנו ביחד מתקשה מאוד להאמין שהיא עשתה את הדברים האלה. באמת ובתמים. מאוד מתקשה"

35. גם עדה זו, כמו קודמיה, אינה מאמינה שהנאשמת ביצעה את המיוחס לה בכתב האישום, וגם בעניינה, הרושם שקיבלתי, שכל מטרתה היא לסייע לנאשמת בכל מחיר, ללא קשר למעשיה, ותוך התעלמות מהם.

גב' ענבל ניר

36. העדה משמשת כעובדת סוציאלית ב "חוסן" - מרכז יום בחיפה, שהבן של הנאשמת נמצא בו. העדה סיפרה שבנה של הנאשמת הוא בן 28-29 והוא סובל מתסמונת הגורמת למוגבלות שכלית התפתחותית, ובנוסף יש לו גפיים קצרות ובעיות התנהגות.

37. העדה סיפרה שהבן מגיע למרכז היום, באמצעות מונית, מראשון עד חמישי, מהבוקר עד אחר הצהריים, ובנוגע לתפקוד שלו, אמרה "בסה"כ הוא יחסית עצמאי, הוא הולך לבד, הוא אוכל לבד, אבל הוא חייב השגחה כל הזמן", והוסיפה "קודם כל הוא לא נזהר. הוא יכול לגעת בדברים מסוכנים, הוא לא יודע להגיש לעצמו אוכל, הוא צריך עזרה אחרי השירותים. ... צריך עזרה בלהפעיל אותו לאורך היום. שתהיה לו תעסוקה" (עמ' 434, שורות 16-21).

38. בנוגע לטיפול שהנאשמת מעניקה לבנה, אמרה העדה: "קודם כל מעולם לא הייתי אצל מירה בבית, אלא רק יודעת לפי מה שהיא סיפרה לי, אני יודעת שהיא מטפלת בו. ...", ולשאלה "מה את יודעת על הטיפול של מירה בו וכל מה שקשור שהוא מגיע למעון?", השיבה ש "הוא תמיד מגיע מסודר, מגיע עם התיק שלו, מביא מין לוח עם כל מיני תמונות, פעילות שהוא עושה בבית שהיא מאוד חשובה לו. הוא בא כל יום עם אוכל מוכן בשבילו כי יש לו סכרת. סה"כ מההתרשמות שלי הוא תמיד מגיע מסודר. מטופח" (עמ' 434, שורות 30-32).

39. לשאלת הסנגורית אם הנאשמת נותנת הרצאות, העדה סיפרה שיש להם שת"פ עם הטכניון, זה נקרא קורס חשיפה לרופאים, על מנת שיכירו את האוכלוסייה שלהם, והם תמיד מזמינים הורה שיספר את הסיפור שלו. בנוגע לנאשמת אמרה שהיא מגיעה ומספרת את הסיפור שלה מול הסטודנטים - בהמשך אתייחס למכתב שהוגש בעניין זה.

40. מדברי העדה עולה, שהנאשמת אכן מטפלת היטב בבנה, ודואגת לכל צרכיו, וכך צריך להיות.

גב' מיכל פרדס

41. העדה היא אימם של תבל וטהרה, שלעדותם התייחסתי לעיל, והנאשמת היא דודה שלה. לדבריה, היא סובלת מסכיזופרניה, ואף אושפזה בשל כך בעבר.

42. העדה סיפרה, שהיא גרה אצל הנאשמת מזה כשלוש שנים (עמ' 435, שורות 32-33), וגם בתה טהרה עברה לגור שם בגיל 7, וכי **"אז מירה לקחה אותה תחת חסותה"** (עמ' 436, שורה 5). בנוגע לבנה, תבל, סיפרה שהוא גר אצל הנאשמת תקופה מסוימת, עד ששכר דירה עם חברתו. לשאלה איך הנאשמת דאגה להם, השיבה **"במלוא מובן המילה, אם זה בקבלת שתינו לבית שלה שזה לא פשוט, יש לה גם את נתי, שהוא ילד מוגבל"** (עמ' 436, שורות 10-11).

43. העדה נשאלה בנוגע לטיפול בבן הנאשמת (עמ' 436, שורות 18-28):

"ש. לגבי הבן שלה, תספרי לנו.

ת. הוא ילד נכה במלוא מובן המילה. אם זה בלילה שהוא נחנק וצריך להיות איתו, לישון לידו אפילו, הוא משתעל ומקיא, אז צריך להעיר אותה שתיגש לטפל בו. הוא בעל צרכים מיוחדים. הוא עדיין עם טיטולים.

ש. מי מחליף לו את הטיטולים?

ת. אני ומירה עומדת לידי ומנחה אותי איך לעשות את הדברים הפיזיים.

ש. למה מירה לא יכולה לעשות את זה?

ת. יש לה כאבים בידיים וברגליים. היא סובלת מכאבים.

ש. מי מאכיל את הילד?

ת. לרוב הוא אוכל בעצמו אבל צריך להגיש לו את האוכל, לקצץ לו אותו שיהיה לו יותר קל לאכול"

ובהמשך (מעמ' 436, שורה 31 עד עמ' 437 שורה 3):

"ש. ואיך הוא יכול להתקלח?"

ת. זה כבר סיפור אחר. הוא לא ממושמע לי. אז מירה ואני לוקחות אותו, מירה אומרת לו תעמוד תרים ידיים, ואני מסבנת אותו, הוא ממושמע רק למירה הוא לא ממושמע לי. אבל כשהיא אומרת לו להרים ידיים הוא מרים ידיים ואני מסבנת אותו. וגם את החלק התחתון אותו דבר. מסבנת אותו, לפעמים הוא עושה צרכים במכנסיים, גם צריך לסבן אותו. הוא משלשל. הוא לא שולט בצרכים שלו. והיא בעצמה גם עם חיתולים"

44. העדה נשאלה אם היא עוזרת בהוצאות הבית של הנאשמת, והשיבה "כן. אנחנו משתתפים כולנו בהוצאות של האוכל, של החשמל. של המים. יש לנו הנחה בארנונה. ש. לביהמ"ש - למה, בגללך או בגלל הנאשמת? ת. גם בגללי וגם בגללה. אני גרה אצלה" (עמ' 437, שורות 22-25).

45. העדה מתגוררת אצל הנאשמת, וכך גם ילדיה. בתמורה, הן משתתפות בהוצאות הבית והמחיה. אין ספק שהכנסת אנשים להתגורר בדירת הנאשמת היא "מעשה טוב", אך לצד כל המעשים הטובים שתוארו ע"י עדי האופי, עשתה הנאשמת "מעשים לא טובים", כמפורט בכתב האישום ובהכרעת הדין שניתנה בעניינה.

מכתבי המלצה

46. מכתב מטעם **אלוין ישראל**, שסומן נ/43, בעניין התנדבות הנאשמת בקורס לסטודנטים לרפואה, והבעת הערכה לנאשמת שהתנדבה שנים לשוחח עם סטודנטים על בנה, משפחתה, מצבו הרפואי והקשר עם עולם הרפואה.

47. מכתב מטעם **מר יהודה יחיה**, מורה ומחנך לשעבר בתיכון עתיד חיפה, שסומן נ/44 - מר יחיה חינך את בן אחייניתה של הנאשמת, שהיה על סף נשירה ממערכת, וכתב על מאמצי הנאשמת לסייע ולתמוך בו, ולהביאו להגעה לבית הספר והשתלבותו בלמידה, עד שהפך לחייל בוגר ותורם.

48. מכתב מטעם **גב' ליטל נבו**, רכזת חנ"מ בתיכון עירוני א', שסומן נ/45 - גב' נבו לימדה את הבת של אחיינית הנאשמת, שהייתה האפוטרופוסית עליה, והיוותה עבורה עמוד תווך מבחינה אישית, לימודית ובכל אפיקי החיים, וגם יצרה חיבור עם הצוות הבית ספרי, עטפה את אחייניתה בדאגה ותמיד הייתה זמינה לסייע בכל שנדרש.

49. מכתבי ההמלצה הנ"ל מתארים את הנאשמת כמי שסייעה לבני משפחתה, ואף התנדבה לספר את סיפורה בפני אחרים.

טיעוני ב"כ המאשימה לעונש

50. בפתח טיעוניו ביקש ב"כ המאשימה להדגיש שני נתונים מרכזיים, לשם קביעת עונשה של הנאשמת: האחד, שמעשיה בוצעו בעת שהייתה שוטרת לובשת מדים, והאחר - שמדובר בנאשמת, שהוכח לגביה כי דרך חייה היא דרך המרמה, החל מזיוף הצוואה וקבלת הדירה והנכסים של המנוחה, עובר דרך האירוע עם משפחת יאנקיס וכלה בקבלתה לאקדמיה.

51. ב"כ המאשימה טען, שאמנם לא ניתן להתעלם ממצבה הרפואי של הנאשמת, ובעיקר ממצבו הרפואי של בנה, ואולם הוסיף, שמדובר בשיקול אחד מתוך מכלול של שיקולים, והפנה בעניין זה להכרעת הדין, שם נקבע שהנאשמת עשתה לא פעם שימוש ציני ומצער במצבו הרפואי של בנה, כמו למשל, כאשר נשאלה אם הייתה מנכ"ל של חברה, היא התפרצה והשיבה בשאלה לתובע, הכיצד הוא מצפה שהיא תזכור כאלה דברים, כשבנה במצב שכזה.

52. ב"כ המאשימה טען, שהנאשמת ניצלה את נגישותה למערכות המידע המשטריות, ועשתה זאת כלפי מי שראתה בו כ"טרף קל", ממנו ניתן להוציא סכומי כסף.

53. ב"כ המאשימה ביקש לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אחת מהעבירות שבביצוען הורשעה הנאשמת, והוסיף, שיש לקבוע יחס הולם בין מעשה העבירה, נסיבותיו ומידת האשם של הנאשמת, לבין סוג ומידת העונש. ב"כ המאשימה הגיש קלסר פסיקה, וציין כי לעניין העבריינות הכלכלית, צריך לקחת בחשבון את ההיקף, את התחכום, את הקושי באיתור ואת ההוקעה הברורה של יסודות השחיתות וניצול עמדות הכוח, השליטה והמידע.

54. ב"כ המאשימה ביקש להתחשב במורכבות שבאיתור נאשמים המבצעים עבירות כדוגמת הנאשמת, והוסיף שאלמלא היה למנוחה בן דוד, לא היו מתגלים מעשי הנאשמת.

55. **האישום הראשון** - ב"כ המאשימה טען, שהנאשמת ואחיה לא חשו יראה וכבוד למתלוננת המבוגרת, אלא ראו בה כקורבן קל בכדי לקחת את כספה, וכך התייחס לעבירות שבאישום הראשון:

(א) הערכים המוגנים

זיוף: ב"כ המאשימה הפנה **לת"פ 52446-06-16, בעניין ברמלי**, וטען שהערכים המוגנים בעבירת הזיוף הם חופש הרצון, חופש הפעולה, חופש הבחירה, וזאת לצד ערכים נוספים של יעילות וקבלת דבר במרמה כתוצאה מאותה תרמית. ב"כ המאשימה הוסיף וטען, שלא בכדי המחוקק יחס לעבירות אלו חומרה של שנות מאסר, כאשר תוצאת הזיוף היא קבלת דבר במרמה, וביקש לראות במעשי הנאשמת ככאלה הנמצאים ברף הגבוה של העבירה. עוד נטען, שיש לתת משקל להרתעת הנאשמת ואחרים, מביצוע עבירות דומות, כאשר ההרתעה מורכבת מסיכוי העברייני להיתפס, וגורלו באם יתפס. מאחר וסיכוי תפיסת הנאשמים בעבירות מעין אלו הוא קטן, אזי העונש צריך להיות חמור, ובכך להעביר מסר חד וברור.

בנוגע לענישה הכלכלית - ב"כ המאשימה הפנה ל-**ע"פ 677/14 דנקור**, שם נקבע: "גם מי שלא סבור שהרתעת הרבים, להבדיל מהרתעת היחיד, פועלת בעבריינות הקלאסית של שוד, אונס וכו', אפילו לא יכול לסבור כי יש לה סיכוי להרתעת הרבים בעבירות הכלכליות של צווארון לבן".

הפרת אמונים: הערכים המוגנים בעבירה זו הם: אומן הציבור בעובדי הציבור, טוהר המידות של פקידי הציבור, והאינטרס הציבורי עליו מופקד אותו עובד ציבור. עוד נטען, שדי בפגיעה באחד מהם כדי לבצע עבירה פלילית, ובעניינה של הנאשמת - היא פגיעה בכל שלושת הערכים המוגנים, תוך שניצלה את סמכויותיה, כגון באישום השלישי.

קבלת דבר במרמה, ב"כ המאשימה הפנה ל-**ע"פ 752/90, בעניין ברזל**, וטען שהערכים המוגנים הם חופש הרצון, חופש הפעולה וחופש הבחירה של המרומה - במקרה הזה של הקשישה.

ב"כ המאשימה סיכם לעניין הערכים המוגנים באומרו, שמדובר בפגיעה אנושה בערכים המוגנים.

(ב) מדיניות הענישה הנהוגה:

ב"כ המאשימה הגיש קלסר של פסקי דין, מהם ביקש להסיק, שבתי המשפט הטילו ענישה הכוללת מאסרים בפועל לתקופות ארוכות, על מבצעי העבירות המפורטות באישום הראשון. ב"כ המאשימה ציין, כי ישנם פסקי דין בהם הטילו בתי המשפט ענישה הנעה בין 6 ועד 9 שנות מאסר בפועל. ב"כ המאשימה התייחס לשני פסקי דין שניתנו ע"י המותב בתיק זה, בעניין **רחל זיו**, ו- **מלכה בן צבי**, אליהם אתייחס בהמשך.

אתייחס לפסיקה שהוגשה ע"י ב"כ המאשימה, כמו גם לפסיקה שהוגשה ע"י ב"כ הנאשמת, בפרק הדיון וההכרעה.

ב"כ המאשימה התייחס לכך, שהנאשמת בחרה לנהל את משפטה, ולא קיבלה אחריות על מעשיה, גם אחרי מתן הכרעת הדין.

56. האישום השני - ב"כ המאשימה חזר על הערכים המוגנים שנפגעו, כפי שאלה פורטו על ידו בנוגע לאישום הראשון, אך הוסיף, שבנוגע לקבלת דבר במרמה ועבירת מס הכנסה, מדובר בדרך מתוחכמת של זיוף קורות חיים, שהובילו לקבלת משרה בהוראה, והפגיעה בציבור הסטודנטים בשל כך.

57. האישום השלישי - ב"כ המאשימה טען, שמדובר באנשים תמימים, שנסעו ברכבם למסיבת ל"ג בעומר, והנאשמת החלה להוציא בעניינם פרטים, ממחשבי המשרה, תוך פגיעה בפרטיותם, והכל בשביל להוציא מהם כסף שאינו מגיע לה, בגין תאונה שלא התרחשה. עוד נטען, שהערך המוגן שנפגע בעבירת האיומים הוא החירות של האדם, החופש שלו לא לפחד, לא לחשוש לא לחייו ולא לפרנסתו, שלו ושל בני ביתו. בנוגע לעבירת המס - טען ב"כ המאשימה, שעל נאשמים להשיב תחילה את הגזילה, והוסיף שהנאשמת לא עשתה כן.

58. **הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה:** ב"כ המאשימה הדגיש את התכנון שקדם לביצוע העבירות, כמפורט בהכרעת הדין הארוכה והמנומקת, וביקש לקבוע שמדובר בתכנון מדויק וקפדני.

59. **החלק היחסי של הנאשמת בביצוע העבירות:** הנאשמת ואחיה התחלקו בכל השלל, אך חלקה של הנאשמת הוא מרכזי, כדברי ב"כ המאשימה, מאחר והיא זו אשר הגיעה לראיון העבודה, היא השוטרת והיא זו אשר ירשה את הדירה.

60. **הנזקים שנגרמו מביצוע העבירות, והסיבות שהביאו את הנאשמת לבצען:** בצע כסף, תוך שהנאשמת ניצלה לרעה את כוחה ומעמדה, כשוטרת, אל מול קשישה שנפטרה, ויתר הנפגעים ממעשיה.

61. ב"כ המאשימה ביקש לקבוע את מתחמי הענישה הבאים:

האישום הראשון:

זיוף - מאסר הנע בין 2 ועד 4 שנים.

שימוש במסמך מזויף - מאסר הנע בין שנה ועד שנתיים.

קבלת דבר במרמה - מאסר הנע בין 5 ועד 7 שנים.

פגיעה בפרטיות - בין מאסר על תנאי למאסר שירות בעבודות שירות;

הפרת אמונים (2 עבירות) - בין מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר בפועל.

האישום השני:

קבלת דבר במרמה - בין מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות ועד 17 חודשי מאסר בפועל.

עבירת מס הכנסה - קנס ומאסר מותנה.

האישום השלישי:

הפרת אמונים - בין מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות ועד 7 חודשי מאסר בפועל.

איומים - בין מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות ועד 9 חודשי מאסר בפועל.

פגיעה בפרטיות - בין מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות ועד 9 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה סיכם, וביקש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את מעשי הנאשמת, בגין כל המפורט בכתב האישום, למאסר בפועל הנע בין 6 ועד 9 שנים.

62. **בנוגע לעונש בתוך המתחם:** ב"כ המאשימה טען, שהנאשמת לא שיתפה פעולה עם רשויות אכיפת החוק, והוסיף שהכסף לא נגנב בכדי להשתמש בו לצרכי הנאשמת הרפואיים, על כן אין להתחשב בנסיבות חייה של הנאשמת, שהייתה להן השפעה על ביצוע העבירות. עוד נטען, שאמנם עברה הפלילי של הנאשמת נקי, אך לשוטט לא אמור להיות עבר פלילי, ובנוגע לרכיב הפיצוי - ביקש לחייב את הנאשמת בתשלום פיצוי למכללה באישום השני, ולמתלוננים באישום השלישי. בנוגע לאישום הראשון - ביקש לחייבה בתשלום קנס.

63. **בנוגע לרכיב הקנס:** ב"כ המאשימה הדגיש, שבעבירות כלכליות, אחד האלמנטים המרכזיים בענישה זה קנס, והוסיף, שמידת הרחמים מתייחסת לרכיב המאסר ולא לרכיב הקנס.

64. **בסוף טיעוניו, עתר ב"כ המאשימה להטיל על הנאשמת מאסר בפועל במרכז המתחם לו הוא טען, ולהוסיף מאסר מותנה שיחול על כל העבירות שבביצוען הורשעה, פיצוי למתלוננים, במיוחד באישום השלישי, וקנס גבוה, שיתחשב בכך, שהנאשמים ניסו לגנוב מיליוני שקלים, כדברי ב"כ המאשימה.**

טיעוני ב"כ הנאשמת לעונש

65. ב"כ הנאשמת עתרה, עוד בטרם הטיעונים לעונש, להפנות את מרשתה לשירות המבחן, לשם עריכת תסקיר בעניינה, והיא חזרה על בקשה זו לאחר שמיעת טיעוני ב"כ המאשימה, וכך הסבירה את בקשתה השנייה: "לאור הדברים ששמענו היום, חלקם לגבי אופן התפקוד של בנה של הנאשמת, והעובדה שאין מי שיטפל בבן, חלילה אם היא תישלח מאחורי סורג ובריח, אני חושבת שנכון שכל התמונה תהיה בפני כב' ביהמ"ש....". ב"כ המאשימה התנגד לבקשתה, ובהחלטה שניתנה על ידי קבעתי: "בקשה דומה הוגשה בדיון האחרון ונדחתה על ידי. אינני מוצא כל עילה להפניית הנאשמת לשירות המבחן וב"כ הנאשמת רשאית לטעון כל טיעון ולהביא כל ראיה לעונש שניתן היה להציג בפני שירות המבחן, וכך היא עשתה".

66. בפתח טיעוניה הדגישה ב"כ הנאשמת, כי מרשתה טוענת לחפותה, וכי היא לא ביצעה את המעשים המיוחסים לה בכתב האישום, ועל כן אינה נוטלת אחריות עליהם.

67. ב"כ הנאשמת ציינה כי המעשים המיוחסים לנאשמת בוצעו בשנת 2014, לפני למעלה מ-7.5 שנים, וכי כתב האישום הוגש 3.5 שנים לאחר המעשים, ללא הסבר לשיהוי זה, על כן ציינה, שמדובר בעינוי דין גדול מאוד לנאשמת, שמאז האירועים היא לא מסוגלת לעצום עין, חוששת לגורלה ולמצבה.

68. ב"כ הנאשמת ביקשה לדחות את טיעוני ב"כ המאשימה, לפיהן הוא ביקש לזקוף לחובת הנאשמת את ניהול משפטה, והוסיפה, שגם אם הנאשמת הייתה מודה, התביעה הייתה עותרת להטלת מאסר בפועל.

69. ב"כ הנאשמת התייחסה "לטיעון של חברי שאמר דברים קשים על הנאשמת", כדבריה, שקבע כאילו היא מנצלת באופן ציני את מצבו של בנה, וטענה שעדיף היה שלא להגיד דברים קשים כאלה, בייחוד כשמצבו של הילד לא נתון לבחירתה של הנאשמת, שהייתה מעדיפה שיוולד לה ילד נורמלי, ולא ילד זקוק לעזרה, להחלפת טיטול, לרחצה באמבטיה, וכל הפעולות האלמנטריות, שהוא לא מסוגל לבצע בעצמו.

70. ב"כ הנאשמת ביקשה לדחות את טיעון ב"כ המאשימה, בנוגע לקשישה נוספת מלבד המתלוננת, מאחר ואין אישום בעניינה. בעניין זה השיב ב"כ המאשימה, שהאישום בנוגע לקשישה הנוספת אינו אישום במרמה, אלא פגיעה בפרטיות וכניסה למחשב, תוך שהפנה להכרעת הדין.

71. בנוגע לסכומי המרמה שנטענו ע"י ב"כ המאשימה, טענה ב"כ הנאשמת, שאין לחרוג מכתב האישום, שבו לא צוינו סכומים ואף לא הוכחו.

72. ב"כ הנאשמת ביקשה לראות בכל העובדות המתוארות בכתב האישום, כאירוע אחד, וביקשה לקבוע בעניינה מתחם ענישה אחד.

73. ב"כ הנאשמת צידדה בטיעון ב"כ המאשימה, לפיו המוח מאחורי העבירות הפליליות הוא אחיה של הנאשמת (טיעוניו של התובע בעמ' 446, שורה 20), והוסיפה, שאכן במקרה רגיל של עבירות מרמה עם נסיבות אישיות רגילות, העונש המתאים וההולם הוא של מאסר בפועל, ואולם, במקרה של הנאשמת, יש לקחת בחשבון את נסיבותיה האישיות וכן שיקולי שיקום, ואלה גוברים, כך נטען, על כל שיקולי הענישה של מאסר בפועל.

74. ב"כ הנאשמת הוסיפה וטענה, שבקשותיה לעניין הפניית מרשתה לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן, נסמכו על נסיבותיה האישיות הקשות, והשוותה את מרשתה לנסיבות המתוארות בסיפור איוב. ב"כ הנאשמת התייחסה למצבה האישי, המשפחתי והרפואי של מרשתה, והכל בכדי לשכנע את בית המשפט, שמקרה זה אינו מתאים להטלת מאסר בפועל, אלא, ולכל היותר כדבריה, לריצוי מאסר בעבודות שירות. עוד נטען, שהנאשמת נטולת עבר פלילי, והוסיפה "... ברור שאם אדם לא חזר לסורו, הרי שהוא אינו מהווה סכנה לציבור, ואין הצדקה לשים אותו מאחורי סורג ובריח".

75. ב"כ הנאשמת תיארה את נסיבותיה האישיות של מרשתה, ואלה תמצית:

הנאשמת ילידת 1967, גרה עם הבת שלה, דוריה, ועם האחיינים שלה, אם חד הורית, עם בן הסובל מנכות קשה מאוד. לדברי הסנגורית, הנאשמת חולה במחלת הרוימטואיד ארטריטיס, והוגשו בעניינה מסמכים, כולל מסמכים מהביטוח

הלאומי וחוו"ד גריאטרית. עוד נטען, שהנאשמת נוטלת טיפול ביולוגי, סובלת מבעיות במפרקי הירכיים, עברה ניתוח להחלפת מפרק ירך, מוגבלת ברגליה, אינה מסוגלת ללכת ונעזרת בכיסא גלגלים ובאדם תומך, שאמור להסיעה ממקום למקום. עוד נטען, שהנאשמת סובלת מפיברומיאלגיה קשה, עם טיפולים במרפאת כאב, עם דיכאון במעקב פסיכיאטרי, עקב אירועים של SVT, והיא סובלת מהפרעות בקצב הלב. בנוסף, הנאשמת סובלת ממשקל יתר, סיעודית לחלוטין, אינה מסוגלת לבצע מעברים, וצריכה עזרה בעת שכיבה וקימה, ובקושי יכולה לצאת מהבית בשל מצבה. עוד נטען, שהנאשמת זקוקה לסיוע של אדם אחר בכדי להתלבש ולהתרחץ. לסיכום ציינה, שמדובר בנאשמת סיעודית לחלוטין, הזקוקה לניוד, והיא הוכרה על ידי המוסד לביטוח לאומי כנכה רפואית בשיעור של 79% לצמיתות, וכן נכות רפואית בשיעור של 100%, ורמת דרגת קצבת שירותים מיוחדים היא הגבוהה ביותר שניתן לקבוע, 188%.

76. לדברי ב"כ הנאשמת, המפורט על ידה לעיל "זהו שיקול שצריך לתפוס את השיקול העיקרי במאזניים", מאחר ומרשתה אינה מסוגלת לרצות עונש מאסר, בשל מצבה, והוסיפה, שהנאשמת סיימה עבודתה במשטרה.

77. ב"כ הנאשמת הוסיפה והתייחסה לנסיבותיה האישיות של מרשתה, באומרה שהיא לקחה תחת חסותה את מיכל פרדס, רווקה בת 43, אם ל-6 ילדים, כאשר 4 מילדיה הם זוגות תאומים, שנשלחו לאימוץ. מיכל אובחנה כסובלת מהפרעה סכיזואפקטיבית חמורה, עברה אישפוזים רבים, לא יכלה לתפקד כאמא, הגיעה למצב של שבר כלי, והנאשמת נטלה עליה אחריות מלאה, שעל אף הנסיבות האישיות הקשות שלה, ועל אף שיש לה את הבן שלה, שזקוק לטיפול ועזרה 24 שעות, מצאה לנכון לאמץ את מיכל וילדיה, כשמדובר גם בקושי כלכלי רב, בשל הצורך בפרנסת משפחה נוספת, וכן הצורך לשמש כאמא גם למיכל ולילדיה, ללכת לימי ההורים של הילדים, לדאוג שהילדים ילכו לבית הספר, שיהיו נקיים, שיעשו שיעורים. כליאת הנאשמת, כך נטען, תותיר את כל האנשים שתחת חסותה, ללא תפקוד והשגחה.

78. ב"כ הנאשמת ביקשה להתחשב, בעת גזירת הדין, גם במעשים הרעים וגם במעשים הטובים, ולבדוק מה גובר על מה, והוסיפה כי "ובוודאי המעשים האלה גוברים על מעשיה הפליליים, שכב' ביהמ"ש מצא לנכון להרשיעה בגינם".

79. בנוגע לבנה של הנאשמת, נטען שהוא בן 28 שנים, ברמה של ילד, כפי שהעידה הגב' ענבל ניר, סובל ממוגבלות שכלית והתפתחותית, זקוק לסיוע באכילה, החלפת טיטולים, רחצה וניקיון. עוד נטען, שאמנם הבן נמצא במסגרת יומית למספר שעות, מטעם הביטוח הלאומי, אך לאחר חזרתו לביתו אין מי שיטפל בו, ללא אימו, וכדברי ב"כ הנאשמת: "אנחנו בעצם גורמים לילד הזה שלא יוכל לתפקד, לא יהיה מי שידאג לו, הילד הזה ימות", "אנחנו בעצם גוזרים לילד הזה עונש מוות ולא מגיע לילד הזה".

ב"כ המאשימה השיב לדברי ב"כ הנאשמת, בעניין הבן, באומרו, שאמנם צר לו על מצבו, אך אינו מסכים עם האמרה שהבן ימות אם אימו תיאסר, והוסיף שיש פה דבר והיפוכו - אם הנאשמת סיעודית, היא ממילא לא יכולה לטפל בו, והוסיף שהמדינה תדאג לילד. עוד נטען על ידו, שהעבירות שבוצעו ע"י הנאשמת אינם קשורים כלל בבן, ולא נעשו למענו, אלא מעשיה נעשו למען כסף ושכרון כוח.

80. ב"כ הנאשמת הפנתה לפסיקה, אליה אתייחס בפרק הדיון וההכרעה, לפיה ביקשה לקבוע, שכאשר יש דרגות חמורות של מצב גופני, אזי בתי המשפט העדיפו להימנע משליחת נאשמים לריצוי מאסר בפועל.

81. בסוף טיעוניה, ביקשה ב"כ הנאשמת לחרוג מרמת הענישה הראויה בתיקים מעין אלה, לאור נסיבותיה המיוחדות של מרשתה, ולהסתפק בענישה שתרוצה בעבודות שירות - אעיר לעניין זה, שהכיצד תהא הנאשמת מסוגלת לרצות עונש מאסר בעבודות שירות, במידה וטענותיה בנוגע למצבה הרפואי הן טענות נכונות.

מילתה האחרונה של הנאשמת בטרם גזירת דינה

82. הנאשמת התייחסה במילתה האחרונה, בין היתר, לעבודתה במשטרה, וכך אמרה:

"מעבר לכל, יש לי כבוד גדול לבית המשפט ולכל מי שיושב כאן. כל אחד מחליט לפי הנתונים ולפי מה שעברנו כאן. אבל אני רוצה להגיד לכם עובדה אחת, שמעולם לא פיטרו אותי מהמשטרה, אני יצאתי לפנסיה בבר"ן, נפשי. הייתה ועדה גדולה והחליטו לפי הנתונים. לפני כן הייתי שנה וחצי במסגרת המשטרה בטיפולים פסיכיאטריים ופסיכולוגים על ידי המשטרה. איבדתי הכרה בלשכה מאחר והייתה התעללות קשה מצד המפקדת שלי בי. והוגשה תלונה ויש תיק שאפשר לקרוא אותו היטב. היא לא שוטרת במשטרה. היא הייתה קצינה, ראש לשכת תביעות. לשאלת ביהמ"ש היא לא שם היום, פיטרו אותה, קוראים לה גב' ורד שי. היא רדתה בי שנה שלמה. עד שאיבדתי את ההכרה. ואז יצא שפוטרתי. סליחה, עד שיצאתי לגמלאות. אני מקבלת פנסיה."

בעניין הבן שלה אמרה הנאשמת:

"מה שחשוב בכל הסיפור הזה, שבגיל 22 בני נולד, ואני מתוך החלטה החלטתי לטפל בו. החלטתי לקחת אחריות עליו. ולא צריך לספר שכשאדם לוקח אחריות אז הוא נותן את כל כולו ומוותר על הכל. ויתרתי על זוגיות והיו לי אפשרויות, ויתרתי אפילו על, יכולתי לשבת בבית ולטפל בו בשעות הבוקר ולקבל כסף מביטוח לאומי, החלטתי לעבוד בחצי משרה על מנת לא להשתכר על חשבון משלם המיסים. עבדתי כמעט עד 21:00 בלילה. הייתי פה אצל השופט יציב יושבת בחוץ עד 21:00 בלילה. כולם מכירים אותי בתעבורה. תרמתי למשטרה אהבתי את המשטרה. לבוא ולהגיד שאדם נכה לא יכול לטפל בבן שלו שהוא החליט לטפל בו ולא יעשה שום דבר כדי לגרום לו נזק, משום שאני לא איתו 28 שנים, הוא בן 31. ... והויתור והמסירות והפחד שיקרה לו משהו לא יכול לאפשר לי לסכן שניה אחת מחיי, שאני לא אהיה לידו לטפל בו. אי אפשר להגיד, והחוסר מודעות לא מתפזרת רק בביהמ"ש, אלא גם בבתי ספר לרפואה, מבקשים ממני להסביר לרופאים בהרצאות על הסדר יום שלי, נכון אני נכה, קשה לי, אבל יש לי מיטת בית חולים ליד הבן שלי, ויש לו נשימות עם סטורציה שברגע שאני שומעת את הצפצוף, אני היחידה שמתעוררת וצורחת שיבואו לטפל בו. גם אם יש לידו מצלמות וגם אם יש לידו צלצולי טלפון. אני היחידה שמצליחה להרגיע אותו כשהוא נכנס לסטרס ומאבד את ההכרה (בוכה)."

בעניין המעשים שבביצועם הורשעה, אמרה הנאשמת:

"לשאלת ביהמ"ש, מה יש לי לומר על העבירות שהורשעתי בהן, אני משיבה שצר לי מאוד לשמוע שזה מה שכב' השופט חושב עליי למרות כל מה שעברנו פה, ויש עוד כמה ראיות חדשות שנוצרו והתיק באזרחי מקבל עכשיו בקשה לביטול פס"ד שניתן במרמה ע"י כב' השופט, העו"ד, סליחה, דניאל ארנס, יש משפחה חדשה שטוענת אותה טענה שלי, שהבחור אינו קרוב משפחה. ויש שם תהפוכות ואנחנו מתחילים את הכל מההתחלה. זה סיפור שמתחיל מההתחלה. יש ראיות חדשות שלא הצלחנו לשקף אותם בפני כבודו וזו הסיבה שלקחתי את תמי שידועת לעשות את זה בצורה נכונה. ולהבהיר לביהמ"ש שיש דברים נוספים שאולי קצת יטו את המחשבה לכיוון הזה שאני לא עשיתי את זה. יש לי הרבה כבוד אליכם. שתדעו לכם. אני קראתי את כל הדפים. מא' ועד ת'. וניסיתי גם להבין למה. לפעמים, ואני עבדתי בבתי משפט 13 שנים עם שופטים ואני מכירה שופטים והם מכירים אותי, וכאלה שפסלו אותם, ואני ראיתי משפטים, שהאמת לא תמיד ידעה, לא תמיד ידעו לשטח אותה מול השופט, אני מתרגשת. ראיתי שהדברים יכולים להשתנות. שהצדק הוא קורה בסוף כשמתעקשים. יש פה כל מיני נתונים שיכולים אולי להקל. אבל לא. אני לא עשיתי את זה. ואני חייבת להמשיך ולשמור על הבן היקר שלי. הוא ימות אם אני לא אהיה איתו (בוכה). הוא נחנק בלילה..."

דיון והכרעה

83. הנאשמת הורשעה, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע כל העבירות שיוחסו לה בכתב האישום, והן: **האישום הראשון: זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעות דבר בנסיבות מחמירות** - עבירה על סעיף 418 (סיפא) לחוק העונשין; **שימוש במסמך מזויף** - עבירה על סעיף 420 לחוק העונשין; **קבלת דבר במרמה** - עבירה על סעיף 415 לחוק העונשין; **פגיעה בפרטיות** עבירה על סעיף 2(7) בצירוף סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (שתי עבירות); **הפרת אמונים** - עבירה על סעיף 284 לחוק העונשין (שתי עבירות). **האישום השני: קבלת דבר במרמה** - עבירה על סעיף 415 לחוק העונשין; **דו"ח וידיעות לא נכונים** - עבירה על סעיף 217 לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש). **האישום השלישי: מרמה והפרת אמונים** - עבירה על סעיף 284 לחוק העונשין; **איומים** - עבירה על סעיף 192 לחוק העונשין; **פגיעה בפרטיות** - עבירה על סעיף 2(7) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981.

84. תמצית עובדות כתב האישום הובאה בפתח גזר דין זה, והתייחסות מפורטת לכל מעשיה של הנאשמת, ניתנה בהכרעת הדין.

85. במעשיה, פגעה הנאשמת בחופש הרצון, חופש הפעולה וחופש הבחירה של המרומים, וקיבלה במרמה "דבר" שאינו מגיע לה ואינו שייך לה, אלא לאחרים, תוך שגזלה את אותו "דבר" מהם. הנאשמת פגעה עוד באימון הציבור בעובדי הציבור, עת הפרה אמונים, וכן פגעה בטוהר המידות של פקידי הציבור. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא חמורה.

86. הנאשמת תכננה היטב את מעשיה בכל שלושת האישומים :

באישום הראשון דאגה לזיוף צוואת המנוחה, החתמת עדים לאותה צוואה, חיפוש ושימוש במערכות המידע המשטריות למטרותיה הפרטיות והלא חוקיות, הצגת הצוואה לרשמת לענייני ירושה לשם מימוש קבלת הירושה שלא מגיעה לה, ופגיעה בזכותו של יורש חוקי לרשת את המנוחה. מעשיה של הנאשמת, המתוארים באישום הראשון נמשכו כחודשיים, בחודשים אפריל ומאי שנת 2014.

באישום השני, הסתמכה הנאשמת על קורות חיים הכוללים נתונים לא נכונים, בכדי ללמד במכללה, וקיבלה במרמה עבודה ושכר, וכן השמיטה הכנסה שהיה עליה למסור בגינה דו"ח לרשויות המס. מעשי הנאשמת באישום זה נמשכו מספר חודשים, החל מתחילת שנת 2015.

באישום השלישי, שהתרחש בחודש מאי שנת 2014, קיבלה הנאשמת נתונים, ממערכות המידע המשטריות, לצורך פניה לאזרחים, בטענה שרכבם פגע ברכבה, הפרה אמונים, הפרה חובת סודיות בנוגע לאזרחים, ואימה על אזרח בכדי להפחידו.

מעשי הנאשמת, בכל שלושת האישומים, תוכננו היטב על ידה, ובחלק מאותם אישומים אף הסתייעה במערכות המידע המשטריות, בכדי לחזק את מעשי המרמה שלה.

87. חלקה של הנאשמת בביצוע העבירות הוא מלא : באישומים הראשון והשני היא אמנם הסתייעה באחיה, שביצע עבירות פליליות יחד עימה, כעולה מהכרעת הדין שניתנה בעניינם, אך יש לשים דגש על כך, שהנאשמת הוציאה פרטים בנוגע למתלוננים, ממערכות המידע המשטריות, ואחיה לא יכול היה לעשות כן בלעדיה. האישום השלישי בוצע במלואו ע"י הנאשמת בלבד, ללא קשר לאחיה.

88. מעשיה של הנאשמת גרמו נזקים רבים למתלוננים: באישום הראשון גזלה הנאשמת מיורש חוקי, את ירושתו, ובאישום השני - פגעה במכללה ובציבור הסטודנטים, שעה שלימדה תוך שהתבססה על קורות חיים שקריים, ובאישום השלישי - גרמה נזק למתלוננים, בשל הוצאת נתונים אודותיהם, והפניית איומים. אלמלא הופסקו מעשיה של הנאשמת, בין היתר בשל החקירה המשטרית שהתנהלה נגדה, היה נגרם נזק גדול מאוד לכל המתלוננים.

89. הסיבות שהביאו את הנאשמת לבצע את מעשיה הן בצע כסף, תוך שיכרון כוח: הנאשמת סברה, כך נדמה, שמערכות המידע המשטריות, הן מערכות פרטיות שלה, וניצלה את הסיסמה האישית שניתנה לה, בניגוד להנחיות ולהוראות, בכדי לקדם את מעשי המרמה שלה. בניצולה את הכוח שניתן לה, בשל מעמדה כשוטרת, ובשל גישותיה למערכות המידע המשטריות, ביקשה הנאשמת להעשיר את כיסה, על חשבון אזרחים תמימים.

90. הנאשמת הבינה היטב את מעשיה, ובזמן ביצוע העבירות לא הייתה כל סיבה רפואית או אחרת, שיש בה כדי להפחית מהבנת הנאשמת המלאה למעשיה, שבוצעו תוך ניצול לרעה, את מעמדה כשוטרת, וכבעלת גישות למערכות מידע משטריות, אל מול נפגעי העבירה התמימים.

91. מצבה הרפואי של הנאשמת התדרדר לאחר ביצוע העבירות, ועל כך אין מחלוקת בין הצדדים. שמעתי את הרופא, ד"ר אילן בר, אליו התייחסתי בתחילת גזר דין זה, ועיינתי היטב בכל המסמכים הרפואיים ואחרים, שהוגשו לי ע"י ב"כ הנאשמת. הנאשמת סובלת ממחלות רבות, אליהן התייחסתי לעיל בהרחבה, והשאלה המתחייבת בעניין זה היא, עד כמה יתחשב בית המשפט בנאשמת, שביצעה מעשים פליליים חמורים, ולאחר מכן חלתה במחלות שונות. ד"ר בר כתב, ואף העיד על כך בפניי, שהנאשמת אינה מסוגלת לרצות עונש של מאסר בפועל, לאור מצבה הרפואי, אך הוא חזר בו מטיעון זה, כשנשאל ע"י ב"כ המאשימה, אם ידועים לו תנאי הכליאה, וטיפול שירות בתי הסוהר באנשים חולים, המרצים עונשי מאסר בפועל, ותשובתו לכך הייתה שלילית.

92. **אדם לא יכול "לחמוק" מריצוי עונש מאסר, רק בשל היותו אדם חולה, גם אם מחלה זו פקדה אותו לאחר ביצוע העבירות. יש להתחשב במצבו הרפואי של כל נאשם, אך אין להפוך את מחלתו של אדם למעין "מפלט" ממתקן כליאה, וכל מקרה יש לבחון בהתאם לנסיבותיו, ובהתאם לסוג ומהות העבירות שבוצעו ע"י אותו נאשם.**

93. הנאשמת התנהלה בתיק זה, החל משלב חקירותיה, ועד למתן הכרעת הדין בעניינה, באופן בלתי הולם, בלשון המעטה, והרושם שקיבלתי מהנאשמת, שהיא ניסתה לחמוק מאחריותה למעשיה הפליליים, בדרכי הפחדה והגשת תלונות נגד אחרים. הנאשמת עשתה עליו רושם גרוע, תוך שקבעתי, שחלק מדבריה בפניי אינם אמת, וכך קבעתי בסעיפים 127 ו-130 להכרעת הדין, בנוגע לאישום הראשון:

"127. הנאשמים עשו עליו רושם גרוע, והם לא בחלו בשימוש בכל אמצעי, בכדי להביא לחילוצם מהתסבוכת הפלילית שנכנסו אליה, והמפורטת בכתב האישום.

...

130. הנאשמים אף הטילו דופי בחוקרי מח"ש, וניסו להעצים את אירוע פרסום כתב האישום בטרם יגיע לנאשמת, וכן להעצים את הקשר שהיה בין עו"ד כרמית נעמן לחוקרים, והכל משלא מצאו כל דרך ראייתית להתמודד עם שלל הראיות המפלילות נגדם. ניסיונותיהם הנ"ל של הנאשמים נכשלו, ומארג הראיות שהוצג בכל הנוגע לאישום הראשון מוביל למסקנה אחת ויחידה, והיא שהנאשמת 1 ביצעה את כל העבירות המיוחסות לה באישום הראשון ...".

ובסעיף 192 להכרעת הדין, בנוגע לאישום השלישי, כתבתי:

"הנאשמת עשתה עליו רושם גרוע, של אדם מניפולטיבי, שהאמת רחוקה ממנה עד מאוד, ואני דוחה את גרסאותיה הסותרות והבלתי הגיוניות, ואינני נותן כל אמון בדבריה."

ובסעיף 198 להכרעת הדין כתבתי:

"מעשיה של הנאשמת נעשו תוך ניגוד עניינים, שעה שפעלה לצרכיה הפרטיים, תוך שימוש במערכות המשטרתיות, וטיפול בתאונות הדרכים", או ב"אירוע", בה הייתה מעורבת בתה, וכאשר הנאשמת יושבה לצידה ברכב. עצם טיפול הנאשמת בתיק יוצר את ניגוד העניינים האסור,

בין האינטרס הציבורי עליו היא מופקדת כשוטרת, לבין האינטרס האישי שלה בטיפול באותה "תאונת דרכים". מעשיה הנ"ל של הנאשמת מהווים הפרת אמונים, עת פגעה באימון הציבור בשוטרי משטרת ישראל, ובמוסד המשטרה בכללותו."

94. מקומה של הנאשמת, שביצעה את המעשים המפורטים בכתב האישום, הוא מאחורי סורג וברית, והשאלה היחידה היא, לאיזה תקופה, תוך איזון בין שיקולי ההחמרה, לשיקולי ההקלה, כולל השיקול הרפואי.

95. מדיניות הענישה בנוגע לנאשמים, שביצעו עבירות כדוגמת העבירות שביצעה הנאשמת, נוקטת בלשון אחידה, של מאסר בפועל של ממש, ולהלן אתיחס לפסיקה הנוהגת, כולל פסיקה המתייחסת למצב רפואי של נאשם:

ת"פ 3092-01-09 מדינת ישראל נגד יוסף סולומון (פורסם בנבו) - הנאשם הורשע בפניי, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע העבירות הבאות: קשירת קשר לפשע, ניסיון לקבל דבר במרמה, עדות שקר, שיבוש הליכי משפט ושבועת שקר. בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשם קשר קשר עם שלושה אנשים, להוציא במרמה את רכושה ואת כספה של המנוחה, ולשם כך, ולבקשת הנאשם, הצהירו שניים מהם בפני עורך דין, כי יום לפני פטירת המנוחה הם ביקרו אותה בבית האבות, ושמעו ממנה שהיא מבקשת להשאיר את כל רכושה וכספה לנאשם, וכי היא מבקשת לבטל כל מסמך או הוראה אחרת עליהם חתמה, וכי זו צוואתה האחרונה. שני התצהירים הוגשו ע"י הנאשם לביהמ"ש לענייני משפחה. בטיעוניו לעונש, התייחס ב"כ הנאשם, בין היתר, לכך שהוא מטפל בבנו בן ה-10 שנים, וכי בן נוסף שלו חולה. על הנאשם גזרתי מאסר בפועל למשך 24 חודשים, לצד מאסר מותנה וקנס, וערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה.

ת"פ 44922-03-13 מדינת ישראל נגד מלכה בן צבי (פורסם בנבו) - גם תיק זה נדון בפניי: הנאשמת עבדה כפקידה בבנק לאומי, ובמסגרת תפקידה טיפלה בלקוחות אמידים בעלי עושר פיננסי. במהלך השנים 2005-2012 גנבה הנאשמת מ-14 לקוחות הבנק סכום המתקרב ל-600,000 ₪, וזאת לצורך מימון קניות ורכישות של מוצרים. הנאשמת הורשעה, על סמך הודאתה, בביצוע עבירות המשתרעות על פני 15 אישומים. קצינת המבחן המליצה כי ככל שיוטל על הנאשמת מאסר בפועל, הוא ירוצה בעבודות שירות. הנאשמת תירצה את מעשיה בנפילתו הכלכלית של בנה, במצבה הכלכלי ובמצבו הבריאותי של בעלה. הנאשמת השיבה את כל הכסף שקיבלה במרמה, ודנתי אותה למאסר בפועל למשך 24 חודשים, מאסר מותנה, והוריתי על חילוט רכבה שנרכש מכספי הגניבה, על אף שהחזירה את כל הכסף. ערעור שהוגש למחוזי - נדחה.

ת"פ 5776-11-19 מדינת ישראל נגד רחל זיו (פורסם בנבו, 29/6/2020) - התיק נדון בפניי: הנאשמת הורשעה, בהתאם להודאתה, בביצוע העבירות המשתרעות על גבי 29 אישומים. בהתאם ל-28 אישומים הראשונים, הנאשמת ביצעה עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, התחזות לעורכת דין, ההתחזות לרואת חשבון, התחזות ליועץ מס, זיוף, שימוש במסמך מזויף ואישומים. העבירות בוצעו כלפי 28 מתלוננים. אישום 29 מייחס לנאשמת עבירה על

פקודת פשיטת רגל. סך הכל קיבלה הנאשמת במרמה סך של כ-105,000 ₪, מתוכם החזירה לקורבנותיה סך של 6,600 בלבד. קבעתי, שכל האירועים המתוארים יהיו אירוע אחד, בגינו קבעתי מתחם ענישה הנע בין 20-40 חודשי מאסר. לבסוף דנתי את הנאשמת למאסר בפועל למשך 20 חודשים, 10 חודשי מאסר מותנים, קנס בסך 10,000 ₪, ופיצוי קורבנותיה במלוא הסכומים שקיבלה מהם במרמה. על גזר דין זה לא הוגש ערעור.

רע"פ 2836/10 משה אברמשוולי נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו) - המבקש ניסה לקבל במרמה עיזבון של אישה ערירית בשווי 16 מיליון שקל, באמצעות זיוף צוואתה. בית משפט השלום בת"א הרשיע את המבקש על יסוד הודאתו, בביצוע עבירות של בידוי ראיות, ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ושיבוש מהלכי משפט, וגזר עליו 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי בן 10 חודשים וקנס בסך 15,000 ₪. ערעור המשיבה על קולת העונש התקבל, והעונש הוחמר ל-4 שנות מאסר, והקנס הועמד על סך 40,000 ₪, ועל כך הוגשה בקשה רשות ערעור, לבית המשפט העליון, שנדחתה. בין היתר נפסק, שגם כאשר מדובר בשיהוי חריף, עדיין אין בכך כדי להשפיע בהכרח על קולת העונש, וכי השיהוי הוא שיקול, המצטרף לכל יתר השיקולים.

ע"פ 5718/16 זהבי מיכל נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו) - הנאשמת נדונה, בבית המשפט המחוזי בחיפה, למאסר בפועל למשך 24 חודשים, ולקנס כספי בסך 120,000 ₪, בשל הרשעתה, בהתאם להודאתה, בביצוע העבירות הבאות: גניבה בידי עובד, זיוף בכוונה לקבל דבר בנסיבות מחמירות, רישום כוזב במסמכי תאגיד ושימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות. הנאשמת שימשה בתפקיד של מנהלת חשבונות, והעבירות בוצעו במשך תקופה ארוכה. בית המשפט העליון התערב לקולא בעונש, והפחית את תקופת המאסר בפועל ל-14 חודשים, בשל ארבעה נימוקים עיקריים: הראשון - הודאה בשלב מוקדם, השני - פיצוי לנפגע העבירה בסכום הנזק שגרמה, השלישי - הליכי שיקום של המערערת, כעולה מתסקיר שהוגש בעניינה, והרביעי - מחלה ממנה סובלת בתה הקטינה. עוד נכתב, שצירוף ארבעת השיקולים הנ"ל הוביל להקלה בעונש, וכי ספק היו מקלים אילו אחד או יותר מאותם שיקולים לא היה מתקיים. אעיר כבר עתה, שהנאשמת לא קיבלה אחריות על מעשיה, וחזרה על כך גם במילתה האחרונה, והיא לא החזירה את הסכומים שקיבלה במרמה מקורבנותיה, כך שלפחות 2 מתוך 4 נימוקי ההקלה, אינם מתקיימים בעניינה.

ע"פ 2143/10 אברהם שלום נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו) -המערער, עורך דין במקצועו, טיפל עבור דודו המתגורר בלונדון בתביעה נגד הביטוח הלאומי, להכרה בזכויותיהם שלו ושל אשתו כתושבי מדינת ישראל, והחליט לגנוב ולקבל במרמה מהמתלון כספים באמצעות מצגים כוזבים, לפיהם ישקיע את הכספים שיקבל מהמתלון בעסקאות עתידיות, ובעקבות זאת, מסר המתלון למערער כספים בסך כולל של 1,300,000 ₪. המערער הורשע, בבית המשפט המחוזי, בהסתמך על הודאתו, בביצוע שלוש עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, שלוש עבירות של זיוף מסמך בנסיבות מחמירות ושלוש עבירות של שימוש במסמך מזויף, והוא נדון למאסר בפועל למשך 55 חודשים, מאסר מותנה, קנס בסך 50,000 ₪ ופיצוי למתלון בסך 100,000 ש"ח. הערעור לעליון נדחה.

ע"פ 11738/05 פנחס מיכאלי נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו) - ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, בגדרו הורשע המערער בזיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, שימוש במסמכים מזויפים, שיבוש מהלכי משפט ומסירת ידיעה כוזבת, וכן בעבירות של מרמה ותחבולה לפי פקודת מס הכנסה. בית המשפט המחוזי דן אותו ל-8 שנות מאסר בפועל, וקנס בסך 2 מיליון שקלים.

בית המשפט העליון דחה את הערעור, תוך שציון, שהמערער לא החזיר את הכספים שקיבל במרמה.

רע"פ 2224/11 ענת חזיה נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו) - בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז, שדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בראשל"צ. כנגד המבקשת ואחיה הוגש כתב אישום מתוקן, המייחס לה חמש עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות וכן עבירה של זיוף בנסיבות מחמירות, בכך שהמבקשת ואחיה התחזו לסוכני ביטוח והוציאו במרמה כספים מאנשים שונים, לאחר שהבטיחו להם כי ישקיעו את כספם ויחזירו להם את השקעתם, בתוספת רווחים נאים. בית משפט השלום הרשיע את המבקשת, בהסתמך על הודאתה, והטיל עליה 18 חודשי מאסר בפועל, שבעה חודשי מאסר על תנאי, ופיצוי למתלוננים.

עפ"ג (מחוזי חיפה) 2366-06-15 גלוריה גאוי נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו) - המערערת עבדה בביתם של המתלוננים בעבודות משק בית, גנבה פנקסי שיקים, ושתמשה במרמה ב-71 שיקים, באמצעותם קנתה מצרכים ושירותים שונים בסך כולל של 105,506 ₪. היא הורשעה, בהסתמך על הודאתה, בביצוע העבירות הבאות: גניבה בידי עובד, זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות ושימוש במסמך מזויף וקבלת דבר בנסיבות מחמירות. בית משפט השלום דן את המערערת למאסר בפועל למשך 8 חודשים. ערעור למחוזי על חומרת העונש נדחה.

ע"פ 43631-10-14 (מחוזי חיפה) מדינת ישראל נגד נטליה רובין (פורסם בנבו) - בית משפט השלום דן את המערערת למאסר למשך 9 חודשים, לאחר שהורשעה, בהסתמך על הודאתה, בביצוע העבירות הבאות: גניבה בידי עובד, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות, זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות ושימוש במסמך מזויף. המערערת עבדה כפקידה במשרד למתן שירותי תיירות בבעלותו של המתלונן, גנבה ממנו 135 שיקים, זייפה את פרטיהם, וקבלה תמורתם מזומנים או מוצרים בסכום כולל של 138,549 ₪. ב-4 מקרים עשתה שימוש בכרטיס אשראי של המתלונן לתשלום חשבוניות השונים בסכום כולל של 3,717 ₪. בנימוקי ערעורה לבית המשפט המחוזי, עתרה המערערת להעמיד את תקופת המאסר על 6 חודשים במקום 9, ולאפשר לה לבצע את עונשה בעבודות שירות, במקום בית סוהר, וזאת משיקולי שיקום, בהתאם להמלצת שירות המבחן, בהתחשב בבתה בת ה-12 ומאחר והיא נמצאת בהליכי פשיטת רגל. הערעור נדחה.

רע"פ 6142/20 גילה נפתלין נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו) - בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של ביהמ"ש המחוזי בירושלים, שדחה ערעור על גזר דין של בימ"ש השלום. המבקשת, עורכת דין במקצועה, הורשעה בהסתמך על הודאתה, בגניבת כספי לקוחותיה, שהופקדו בחשבונות נאמנות, וזאת בארבעה מקרים שונים. המערערת הורשעה בביצוע העבירות הבאות: זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, שתי עבירות של שבועת שקר, שלוש עבירות של גניבה בידי מורשה. בית משפט השלום דן את הנאשמת למאסר בפועל למשך 24 חודשים, ובית המשפט המחוזי דחה את ערעורה. בבקשתה לרשות ערעור מבית המשפט העליון טענה המערערת, שיש להקל בעונשה נוכח השלכות התפרצות מגיפת הקורונה על תנאי האסירים בבתי הכלא, צמצום ביקורי משפחות בין כותלי הכלא וביטול חופשות לאסירים, באופן שיביא לפגיעה בילדיה הקטינים. בבקשתה לרשות ערעור נדחתה.

עיינתי היטב בכל הפסיקה שהוגשה ע"י ב"כ הנאשמת, כולל פסקי הדין הבאים, שאזכרו על ידה:

ת"פ 2399-01-14 מדינת ישראל נגד נונה (עציר) (מחוזי ת"א) ;

ת"פ 040004/06 מדינת ישראל נגד סביון משפטי (מחוזי ת"א) ;

ע"פ 45227-08-10 נורית בינו נגד פרקליטות מחוז ת"א (מחוזי ת"א);

ע"פ 2447/13 אהרן קליין נגד מדינת ישראל (עליון);

ת"פ 2536-03 מדינת ישראל נגד וג'נה בדראנה (שלום ירושלים);

ע"פ 7888/09 שקדי (עציר) נ' מדינת ישראל (מחוזי ת"א);

ת"פ 49298-06-13 מדינת ישראל נגד מרסל אהרון (מחוזי ב"ש);

ת"פ 7674-05-11 מדינת ישראל נגד איתן סרור (מחוזי ב"ש);

96. פסקי הדין שניתנו בעבירות מרמה, כולל פסקי הדין אליהם התייחסתי לעיל, הדגישו את הצורך בענישה מחמירה, לעברייני הונאה, והעונש הראוי הוא עונש של מאסר בפועל, לצד ענישה כספית.

97. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים לצורך קביעת מתחם הענישה ההולם את מעשי הנאשמת, הגעתי למסקנה, שניתן לראות בכל המיוחס לה בכתב האישום, כאירוע אחד, של **התנהלות מרמתית מתמשכת**, שיצאה אל הפועל בשלושה אישומים נפרדים, על כן אקבע **מתחם ענישה** אחד לכל המפורט בכתב האישום, ומתחם זה הוא כדלקמן:

מאסר בפועל, הנע בין 40 חודשים ועד 60 חודשים.

קנס כספי הנע בין 20,000 ₪ ועד 60,000 ₪.

פיצוי למתלוננים.

98. **בנוגע לעונש בתוך המתחם**, לקחתי בחשבון נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ובין היתר התחשבתי בפגיעה של העונש בנאשמת, לרבות בשל גילה, בהיותה ילידת שנת 1967, וכן התחשבתי במצבה הרפואי, ולצורך כך אסקור להלן פסיקה מערכאות שיפוטיות שונות. עוד התחשבתי בפגיעה של העונש שאטיל על הנאשמת, בבנה הסובל ממוגבלות, כפי שפירטתי לעיל, וכן בפגיעה של העונש ביתר האנשים שהנאשמת מטפלת ודואגת להם.

הנאשמת לא קיבלה אחריות על מעשיה, וגם במילתה האחרונה הדגישה, שהיא לא ביצעה את המעשים שבביצועם

הורשעה. זו כמובן זכותה המלאה לכפור ולנהל את משפטה, אך בעשותה כן - לא עומדת לה הזכות להקלה בעונשה, כדרישת סעיף 40"א(4) לחוק העונשין.

לנאשמת לא עומדת גם ההקלה הקבועה בס"ק (5) לסעיף הנ"ל, בכך שהיא לא עשתה כל מאמץ לתיקון תוצאות העבירות, ולא פיצתה את קורבנותיה בגין הנזק שגרמה להם.

הנאשמת הציגה לעיוני מכתבים, ואף העידו עדי אופי רבים, אליהם התייחסתי לעיל, ומכל הנ"ל עולה, שהנאשמת אכן התנהגה באופן חיובי, ותרמה לחברה, ולקחתי זאת בחשבון בגזירת עונשה.

נסיבות חייה הקשות של הנאשמת, כפי שעלה בטיעוני ב"כ וכן בדברי עדי האופי, אינן קשורות בעבירות שבוצעו על ידה, וכל מעשיה הפליליים בוצעו, כפי שצינתי לעיל, בשל בצע כסף, ומתוך שיכרון כוח, שחשה בשל מעמדה כשוטרת, ובשל נגישותה למערכות מידעה משטרתיות.

הנאשמת, וכל עדי האופי מטעמה, הדגישו את חשיבות טיפול הנאשמת בבנה, והשלכת שליחתה למאסר עליו - טיעון זה נכון הוא, ואולם - היה על הנאשמת לחשוב בעצמה על בנה, בטרם תבצע את העבירות הפליליות שבביצועם הורשעה, ומשלא עשתה כן - אל תצפה מבית המשפט לסייע לה, מקום שהיא לא סייעה לעצמה, אך בכל זאת - ולהבדיל מהנאשמת, אתחשב בעניין בנה, בעת גזירת העונש.

עברה של הנאשמת נקי, ובכך התחשבתי, ובנוגע להתנהגות רשויות אכיפת החוק - הנאשמת היא זו אשר ניסתה להכפישם, ולהטיל רפש במעשיהם, כפי שהתייחסתי בהכרעת הדין, וטענותיה נדחו על ידי. הרושם שקיבלתי, שהתנהגותה זו באה בכדי לשנות את ההתייחסות למעשיה הפליליים.

נתון חשוב בעניינה של הנאשמת הוא חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות ועד היום: העבירות בוצעו בשנים 2014 עד 2015, וכתב האישום הוגש בשנת 2017. אינני רואה בתקופה שחלפה, מאז ביצוע העבירות ועד להגשת כתב האישום, כתקופה שיש בה כדי להשפיע באופן מהותי על גזר הדין, וגם לא בתקופה שחלפה מאז הגשת כתב האישום ועד לגזירת דינה - הנאשמת בחרה, יחד עם אחיה הנאשם 2, לנהל את משפטה, וניהול המשפט היה מורכב, וחלק מהדיונים נדחו בשל בקשות באי-כוח הנאשמים. על אף כל הנ"ל - התחשבתי בגזירת עונשה, גם בפרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות ועד לגזירת עונשה, וגם בפרק הזמן שחלף מאז הגשת כתב האישום ועד היום, ובסה"כ - תקופה של כ- 6-7 שנים.

99. **מצבה הרפואי של הנאשמת, כמו גם מצבו הרפואי של בנה, היו במרכז הטיעונים לעונש, על כן, ובטרם קביעת עונשה של הנאשמת, החלטתי לסקור פסיקה שהתייחסה למצב רפואי של נאשם:**

ע"פ 4456/14 אורי לופליאנסקי ואח' נ' מ"י (פורסם בנבו) - הנאשם הורשע בבית המשפט המחוזי בירושלים, בביצוע העבירות הבאות: גניבת תרומות בהיקף של מיליוני שקלים, בין השנים 2000-2006, שוחד וזוהרמה, והוא נדון, בין היתר, לריצוי מאסר לתקופה של 6 שנים. הנאשם ערער לבית המשפט העליון, וביקש להקל באופן משמעותי בעונשו, בשל מחלת הסרטן בה לקה, ומצבו הרפואי. בית המשפט העליון קבע, בין היתר, כי: "בקטגוריה שבה עסקינן יש לבחון אם עונש המאסר בפועל עלול לסכן את חייו של מי שהורשע בדין או לקצר בצורה ניכרת את תוחלת חייו, ולהביא מנגד, כאמור, את חומרת המעשים בהם הורשע. תוצאת איזון זה עשויה להיות שליחתו של הנאשם לעונש מאסר בפועל הנמוך מתחתית מתחם הענישה שנקבע, או הימנעות מהשתת מאסר בפועל, גם מקום בו "רצפת" מתחם העונש ההולם כוללת עונש מאסר בפועל, הכל לפי נסיבות המקרה". בית המשפט העליון החליט בסופו של דבר, להקל באופן משמעותי בעונשו של המערער, וקבע אותו על 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

בעקבות עניין לופליאנסקי, החלו נאשמים לבקש מבתי המשפט, להימנע משליחתם לריצוי מאסר בפועל, בשל מצבם הבריאותי, וכך נטען גם בתיק זה שבפניי.

עניינו של לופליאנסקי אינו מוביל באופן "אוטומטי" להימנעות משליחת נאשמים לריצוי מאסר בפועל בשל מצבם הבריאותי, אך יש בו כדי לפתוח פתח להתחשבות במצב זה, שלעיתים התחשבות זו תוביל לתוצאה מקלה, עד כדי קבלת הבקשה במלואה, וזאת בהתקיים התנאים שנקבעו באותו פסק דין.

עיון בכל המסמכים הרפואיים והאחרים שהוגשו לי בעניין הנאשמת, אינו מוביל להשוואה בין מצבה למצבו של לופליאנסקי, שחלה במחלה סופנית, ונקבע מפורשות בעניינו, שכליאתו עלולה לסכן את חייו או לקצר בצורה ניכרת את תוחלת חייו.

מסקנתי היא, שכליאת הנאשמת לא תוביל לקיצור בצורה ניכרת את תוחלת חייה, ואף לא תוביל לסיכון חייה, שהרי שירות בתי הסוהר ערוך לקליטת אסירים חולים, שוכנעתי, שמצבה הרפואי של הנאשמת ניתן לטיפול ע"י מתקני הכליאה של שב"ס, ובהתאם לפסיקה, במתחם כלא ניצן קיים מרכז רפואי שב"ס (מר"ש), המעניק טיפול רפואי לכלואים.

ת"פ (מחוזי ת"א) 30845-01-17 מדינת ישראל נ' מראב טבידישווילי - הנאשם הורשע בעבירת שוד בסך של 9,930 ₪, ותסקיר שהוגש בעניינו, התייחס לקבלת האחריות על מעשיו, לחטרה שהביע ולשילובו בהליך טיפולי. לקראת שימוע הכרעת הדין, נדרס הנאשם ע"י אוטובוס ונפצע באורח קשה, ובהתחשב במצב זה, הסתפק בית המשפט במאסר מותנה, ובפיצוי בסך 50,000 ₪.

אעיר, שבתיק זה מדובר בסכום קטן, לעומת הסכום שנלקח במרמה ע"י הנאשמת שבפניי, בנסיבות מקלות בהרבה, ובמתחם ענישה נמוך באופן משמעותי מהמתחם שקבעתי עבור הנאשמת.

ע"פ (מחוזי חיפה) 9235-04-17 מרדכי פריד נ' מדינת ישראל - הנאשם, בן כ- 80 שנים, הורשע על ידי, בביצוע העבירות הבאות: מעשה פזיזות ורשלנות, איומים ותקיפה סתם והחזקה, ומאחר והוא סירב להגיע לממונה על עבודות שירות, לקבלת חוות דעת, הוא נשלח למאסר בפועל למשך 3 חודשים, קנס ופיצוי. הנאשם ערער לבית המשפט המחוזי, שם נקבע כי יש לסטות ממתחם הענישה שנקבע, מטעמי צדק, נוכח השפעת המאסר על מצבו הרפואי: "... השפעת המאסר על מצבו הרפואי (באיזון עם שיקולי ענישה אחרים) של המערער מצדיקה, בנסיבות המפורטות דלעיל - את ביטולו של רכיב המאסר. בכך למעשה החלטנו לסטות ממתחם הענישה שנקבע על ידי השופט המלומד קמא, מטעמי צדק".

גם תיק זה אינו דומה כלל ועיקר לעניינה של הנאשמת - שם דובר בעבירות קלות לעומת העבירות שבביצוען הורשעה הנאשמת שבפניי, והעונש הראוי לנאשם פריד היה 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ובשל סירובו להגיע לממונה, הוא נשלח למאסר בפועל. בעניינה של הנאשמת, מתחם הענישה מתחיל ב- 40 חודשי מאסר.

ת"פ (מחוזי נצרת) 26563-03-14 מדינת ישראל נ' אברהים עסלה - הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בעבירות של סיכון חיי אנשים בנתיב תחבורה, הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו, חציית קו הפרדה רצוף (ריבוי מקרים) ועקיפה בצומת (ריבוי מקרים). נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ועד 36 חודשי מאסר בפועל. בשל מצבו הרפואי של הנאשם, שאף אינו כשיר לבצע עבודות שירות, הסתפק בית המשפט בשל"צ, לצד ענישה נוספת, וזאת מטעמים של צדק.

ת"פ 6490-11-08 מדינת ישראל נגד נתן פיקהולץ (פורסם בנבו) - המערער הורשע, על פי הודאתו, בביצוע עבירות על חוק מס ערך מוסף, בכך שיחד עם אחרים הוציא וקיזוז חשבוניות בסך של כ- 700,000 ש"ח, מבלי שהיה זכאי לכך, כדי להתחמק מתשלום מס. הנאשם הסיר את המחדלים, ושילם את המס המגיע, והעבירות בוצעו כ- 10 שנים לפני מועד גזר הדין. הנאשם חלה בסרטן, עבר התקפי לב וניתוחי לב. בית המשפט התחשב בהסרת המחדל, כשיקול מרכזי בעת גזירת העונש, וכן התייחס לעניין לופליאנסקי, כשקבע שהנאשם חולה במחלה קשה, וכי המאסר יסב לו סבל רב, ואינו מסוגל לבצע עבודות שירות, על כן בית המשפט חרג, מטעמי צדק, ממתחם הענישה ההולם.

בתיק שבפניי הנאשמת לא קיבלה אחריות על מעשיה, ולא החזירה את כספי הגזילה, ובנוסף - נסיבות ביצוע העבירות בתיק שבפניי חמורות בהרבה מהנסיבות בתיק פיקהולץ.

ע"פ (מחוזי חיפה) 22792-06-20 מדינת ישראל נגד גרי יעקובוב - הנאשם הורשע, בבית משפט השלום, בביצוע עבירות של החזקה, סחר ואספקת סם מסוכן, המפורטות על גבי 4 אישומים, והוא נדון ל-12 חודשי מאסר בפועל, והופעל במצטבר מאסר מותנה של חודשיים, כך שבסך הכל היה עליו לרצות 14 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית. בשל מצבו הרפואי, הקל בית המשפט המחוזי במידת מה בעונשו, והורה על חפיפת 2 חודשי המאסר המותנים שהופעלו, לעונש שהוטל, כך שעונשו הועמד על 12 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ 63803-11-15 מדינת ישראל נגד אלבז - הנאשם, בן 65 שנים, הורשע, בהסתמך על הודאתו, בביצוע עבירת איומים ותקיפה סתם. הוגש בעניינו תסקיר חיובי, ועברו היה נקי. בשל מצבו הרפואי, הנאשם לא נמצא כשיר לבצע עבודות שירות, ומאותם טעמים שירות המבחן לא מצא אותו מתאים לביצוע עבודות של"צ. בית המשפט הפנה לעניין לופליאנסקי, וקבע שכליאת הנאשם עלולה לגרום נזק בלתי הפיך לבריאותו, ואף לקצר את תוחלת חייו, על כן הסתפק במאסר מותנה.

בתיק זה מדובר בעבירות של איומים ותקיפה סתם, שהן קלות לאין שיעור מהעבירות שבביצוען הורשעה הנאשמת, ובמתחם ענישה נמוך בהרבה.

ע"פ 7453/09 פלוני נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו) - המערער הורשע, בבית המשפט המחוזי, בביצוע עבירות מין בשתי מתלוננות, והוא נדון למאסר בפועל למשך 8 שנים. בית המשפט העליון התחשב במצבו הרפואי המתדרדר של המערער, וכתב כי עונש של שנות מאסר ארוכות, המושת על עבריין בריא וצעיר, אינו שקול לעונש מאסר המושת על אדם מבוגר, המצוי במצב בריאותי הולך ומחריף כמו זה של המערער, שתוחלת חייו, אינה ארוכה, ומנימוק זה הפחית את העונש ל- 4.5 שנות מאסר בפועל.

בתיק זה בית המשפט העליון הפחית מעונשו של הנאשם, בשל מצבו הרפואי ובשל גילו, אך עדיין לא נמנע מכליאתו, והוא נשלח לריצוי שנות מאסר.

ע"פ 3380/12 מוחמד שלש נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו) - המערער הורשע בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, והוא נדון למאסר בפועל למשך 38 חודשים. ערעורו לבית המשפט העליון התקבל, בשל מצבו הרפואי המערער, הסובל מסכרת, שהביאה לקטיעת הבהונות בגפיו התחתונות, ובמהלך ריצוי עונשו לקה בשבץ מוחי, שהביא לשיתוק בפלג גופו השמאלי, וריתק אותו לכיסא גלגלים, והוא היה חייב להמשך בטיפול ושיקום. נקבע, שאין במצבו הרפואי של המערער כדי להפחית מחומרת מעשיו, אך יש במצב זה כדי להצדיק הפחתה קלה בעונש, ועונשו הופחת ב- 6 חודשים, והועמד על 32 חודשים.

בתיק זה מדובר במצב רפואי קשה, וההפחתה בעונש בשל מצבו הרפואי הייתה מדודה ביותר.

ע"פ 4908/16 פלוני נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו) - ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי, שגזר על המערער, שהוא חירש ואילם, 8 חודשי מאסר בפועל, 22 חודשי מאסר על תנאי ותשלום פיצוי בסך 10,000 בגין ביצוע מעשה מגונה בקטינה בת 7. בערעור טענה המדינה, כי לשירות בתי הסוהר יש ניסיון בכליאת אסירים בעלי מוגבלות מהסוג שממנה סובל המערער. בית המשפט העליון דחה את הערעור, וקבע כי :

"אכן מוגבלות פיזית היא שיקול להקלה בעונש, ואולם אין בה כדי לפטור מעונש מאסר מקום שבו עונש זה מתחייב מן העבירה שבה הורשע הנאשם. במקרה זה התחשב בית משפט קמא

במוגבלות ממנה סובל המערער ובקשיים הצפויים לו במאסר ואלמלא כן היה בהחלט מקום לגזור עליו עונש חמור יותר. אין, אפוא, מקום להקלה נוספת בעונשו וזאת בפרט לאחר שהובהר על ידי שירות בתי הסוהר כי הוא ערוך לקלוט את המערער ולתת מענה הולם לצרכיו ...".

ע"פ 3659/19 פלוני נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו) - המערער, בן 67 שנים, ביצע מעשים מגונים בבתם הקטינה של שכניו, בהיותה בת 5-7 שנים, והוא הורשע, בהסתמך על הודאתו, בביצוע עבירה של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14 (ריבוי מקרים), והוטל עליו עונש של 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי ותשלום פיצוי למתלוננת בסך של 75,000 ₪. קודם לגזר הדין המערער אובחן כחולה אלצהיימר ומאז ניתן גזר הדין הוחמר מצבו הרפואי, ואף התגלתה בגופו **מחלת הסרטן**. השאלה העיקרית נגעה למצבו הרפואי של המערער ועד כמה יש בכך כדי להשפיע על מידת עונשו, ובית המשפט העליון קבע, שהערכאה הקודמת הקלה בעונשו של המערער, לאור מצבו הרפואי וגילו המתקדם, והוסיפה שמתגובת המשיבה עולה, כי **ניתן לטפל במחלותיו של המערער, לרבות אלו שהתגלו לאחר מתן גזר הדין, באמצעות השירותים הרפואיים בשב"ס**. סוף דבר נפסק, שמצבו הרפואי של המערער אינו מצדיק הימנעות מכליאתו או הקלה כלשהי בעונש המאסר שהושות עליו.

מפסק דין זה עולה, שגם מחלת הסרטן מטופלת במתקני שב"ס, וכי ניתן לכלוא חולי סרטן, ולדאוג שיקבלו טיפול הולם.

רע"פ 6924-08 רוני שוורץ נגד מדינת ישראל (עליון) - המבקש, עורך דין במקצועו, הורשע על פי הודאתו בשורה ארוכה של עבירות: זיוף מסמך בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, שבועת שקר, הונאה בכרטיס חיוב, גניבה בידי מורשה, שיבוש מהלכי משפט, השמטת הכנסה מדו"ח, הכנה או קיום פנקסי חשבונות כוזבים ושימוש במרמה, ערמה ותחבולה. המבקש איתר, באמצעות אחר, קרקעות שבבעלותם של תושבי חוץ, וזייף בעצמו או בעזרת אחרים מסמכים שונים, באמצעותם מכר את הקרקעות, תוך שהוא משלשל את התמורה לכיסו. בית משפט השלום דן את המבקש למאסר בפועל למשך 60 חודשים, 12 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 30,000 ₪ ופיצוי בסך 150,000 ₪. כמו כן הופעל בחופף מאסר מותנה שמשכו 6 חודשים. שני הצדדים הגישו ערעור על גזר הדין, לבית המשפט המחוזי, שקיבל את ערעור המדינה, והפעיל את המאסר המותנה במצטבר, במקום בחופף, וסה"כ נדון המבקש למאסר בפועל למשך 66 חודשים. המבקש ביקש רשות ערעור מבית המשפט העליון, ובין היתר טען, כי כליאתו עלולה לסכן את חייו, ובקשתו נדחתה.

ת"פ (מחוזי ת"א) 40072/02 מדינת ישראל נגד פנחס בן מסעוד מירה - הנאשם הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירות של קשירת קשר לבצע פשע, זיוף מסמך בכוונה לקבל דבר, שימוש במסמך מזויף, התחזות לאחר, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות וניסיון לקבל דבר במרמה.

בית המשפט קבע :

"כבר מיצינו בפסיקה לא מעט דברים אודות זה שמצב רפואי לקוי של נאשם איננו מונע את ענישתו במאסר בפועל. כל עוד יכול שירות בתי הסוהר להעניק לנאשם הלוקה בבריאותו, אפילו מצבו קשה, את כל הטיפול הדרוש לו במתקניו, אין מצב רפואי שכזה יכול להוות מחסום מפני ענישה של מאסר בפועל. עם זאת, מובן הוא כי מצב רפואי לקוי, ככלל, יכול להימנות במניין השיקולים לקולא, שבגדר שיקולי הענישה של נאשם פלוני".

ת"פ 3040/06 פרקליטות מיסוי וכלכלה נגד שמואל גורפינקל - הנאשם הורשע, בהסתמך על הודאתו, בביצוע העבירות הבאות: מסירת אמרה כוזבת בדו"ח, מתן תשובות כוזבות ושימוש במרמה ערמה ותחבולה במזיד ובכוונה לעזור לאחר להתחמק ממס. בטרם ייגזר דינו, עבר הנאשם תאונת דרכים, וכן ניתוח מוחי, והטיעונים לעונש בעניינו נדחו לצורך מעקב רפואי וקבלת חו"ד. בית המשפט הפנה להלכה שנקבע בעניין רוני שוורץ, אליה התייחסתי לעיל, והוסיף, כי החוק נותן מענה למצבים רפואיים חריגים, בין היתר, בסעיף 7(א) לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"ח-2001, סעיף בו מפורטים מצבים בהם הועדה רשאית לשחרר על תנאי אסיר ממאסרו. עוד נכתב, שסעיף 16(א) לפקודת בתי הסוהר (נוסח חדש), התשל"ב-1971, מעניק סמכות לגורמים בשב"ס להעביר את הנאשם לבית חולים ממשלתי בדרך המפורטת בו.

100. החוט המקשר בין כל פסקי הדין שהובאו על ידי לעיל, ופסקי דין אחרים אליהם התייחסו ב"כ הצדדים בטיעוניהם, הוא, שמקום בו העונש הראוי לנאשם הוא מאסר בפועל לחודשים ספורים, ואותו נאשם סובל ממצב רפואי שיש בו כדי לקצר את תוחלת חייו, אכן נמנעו בתי המשפט מהטלת מאסר בפועל. בנוגע למקרים אחרים, בהם העונש הראוי לנאשמים הוא מאסר בפועל לתקופה ממושכת יותר, התחשבו בתי המשפט, על שלל ערכאותיהם, במצב הרפואי, באופן שהפחיתו הפחתה מסוימת בעונש המאסר, אך לא נמנעו מהטלתו.

101. במקרה שבפניי, וכפי שכבר ציינתי לעיל, לא שוכנעתי שכליאתה של הנאשמת עלולה להוביל לקיצור חייה, ואף לא לסיכון חייה, ולא שוכנעתי שיש במצבו הרפואי של בנה, כדי להפוך את "הקערה העונשית" על פיה, ולהפוך מאסר בפועל ממושך למאסר מותנה, ואף לא למאסר שירוצה בעבודות שירות.

102. מדים של שוטר אינם נותנים לאלה הלובשים אותם זכויות יתר, אלא הם מטילים עליהם חובות רבות, בהיותם עובדים למען הציבור, ומכאן - פגיעה באימון הציבור במשטרה עלול להוביל לתוהו ובוהו, בו מערכות השלטון, כולל בתי המשפט, לא יוכלו לפעול כנדרש. גוף אוסף חוק, כגון משטרת ישראל, שם לנגד עיניו ערכים של יושר, אמת, צדק ושמירת החוק, כאבני יסוד, ופגיעה בהם עלולה להוביל את הציבור לחשוב, שאמות המידה השלטוניות פגועות, ושמותר לציבור לפעול באמות מידה קלוקלות.

103. הכיצד ייתן אדם את מבטחו במשטרה, אם יאמין, שמתוך המשטרה ישנם אנשים המועלים באימון המשטרה בהם, ומועלים באימון הציבור במשטרה. במעשיה, הפכה הנאשמת משוטרת שומרת חוק,

לעבריינית מפרת חוק, ומעשיה פגעו לא רק באימון הציבור במשטרה, אלא גם באימון של חברה השוטרים בגוף עליו הם נמנים, על כן, רק ענישה מכאיבה, הכוללת מאסר בפועל, תבהיר באופן חד משמעי, שלא רק שמעשי הנאשמת אסורים, אלא שמדובר במעשים שאינם מאפיינים גוף משטרי, וכי מדובר בשוטרת אחת, שעברה באופן בוטה על החוק.

104. בניית אימון הציבור במערכות הציבוריות, הוא תולדה של עשייה נאמנה ומקצועית, משך שנים רבות, וע"י גורמים שונים ומגוונים, ואילו הריסת אימון זה יכולה להתבצע בבת אחת, ע"י אדם אחד, שמעל באימון זה, וכך גרמו מעשיה של הנאשמת - כל אדם אמור להתנהג באופן שאינו מפר חוק, תוך שמירה על כללים ונורמות חברתיות, וכאשר מדובר בשוטרת ישראל - הציפייה ממנו, לשמור על הכללים והנורמות, היא כפל כפליים מאדם מן הישוב.

105. מעשיה של הנאשמת הם מעשי מרמה חמורים, שפגעו קשות באימון הציבור בגוף "שומרי החוק", ועל הנאשמת לדעת, שמעשיה הם בלתי נסלחים, וכי על אף כל נסיבותיה האישיות, אליהם התייחסתי בהרחבה לעיל, העונש היחיד הוא מאסר בפועל.

1. המערכת נותנת בשוטרת אימון רב, כאשר נקודת המוצא היא, שאותו שוטרת לא ינצל את מעמדו ותפקידו לרעה, ולא יחרוג מסמכויותיו, והנאשמת במעשיה - פגעה באופן חמור באימון זה.

2. הנאשמת עתרה להימנע משליחתה לריצוי מאסר מאחורי סורג ובריח, בשל טעמים של צדק הקשורים במצבם הרפואי שלה ושל בנה. אין בידי לקבל טיעון זה של הנאשמת, שהרי אותם "טעמים של צדק" הם אלה אשר מחייבים את שליחתה לריצוי מאסר בפועל, וכל עונש אחר יהא בו משום סטייה מעקרונות של צדק והגינות משפטית.

3. צר לי על בנה של הנאשמת, כמו גם על יתר האנשים שהיא סייעה להם, שייאלצו להיפרד מהנאשמת לפרק זמן שהותה מאחורי סורג ובריח. מצופה מכל הגורמים הרלבנטיים, לדאוג לאותם אנשים שהנאשמת דאגה להם, ובמיוחד לדאוג לבנה, הזקוק לסיוע של אדם קרוב ואוהב.

4. בעוברה על החוק באופן בוטה, גילתה הנאשמת, למעשה, חוסר אכפתיות כלפי בנה הזקוק לה, שהרי היה עליה לדעת שמעשיה הפליליים עלולים להתגלות, ובגילויים - עלולה היא למצוא עצמה מאחורי סורג ובריח.

לעומתה, בית המשפט מגלה אכפתיות ודאגה למצבם הרפואי של הנאשמת ובנה, אך עם כל ההתחשבות וההבנה - אין בכל אלה כדי להפוך עונש של מאסר בפועל, לעונש שאיננו כולל מאסר. בהתחשב במצבם

הרפואי של הנאשמת ובנה, החלטתי לא רק להסתפק ברף התחתון של מתחם הענישה שנקבע על ידי, אלא אף לסטות ממנו לקולא בשיעור של 25%, דהיינו הפחתה של 10 חודשים מאותו רף תחתון. מאותם טעמים החלטתי גם להסתפק ברף התחתון של מתחם הקנס שקבעתי, ולהתחשב בגובה הפיצוי, אם כי אין בקביעת גובה הפיצוי כדי לאמוד את נזקיהם של המתלוננים, או לקבוע את כל זהות המתלוננים, וזכותם למצות את זכויותיהם בהליכים המשפטיים העומדים לרשותם.

5. סוף דבר, ולאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, אני דן את הנאשמת לעונשים הבאים:

(א) מאסר בפועל למשך 30 חודשים, ולשם תחילת ריצוי מאסרה עליה להתייצב ביום 3/4/2022 שעה 09:00 בבית מעצר קישון, או בכל מקום אליו תשובץ ע"י ועדת המיון של שב"ס.

(ב) 9 חודשי מאסר על תנאי, אשר יופעלו אם תעבור הנאשמת תוך 3 שנים מיום שחרורה, אחת או יותר מהעבירות שבביצוען הורשעה בתיק זה, ושהן מסוג פשע.

(ג) 3 חודשי מאסר על תנאי, אשר יופעלו אם תעבור הנאשמת תוך 3 שנים מיום שחרורה, אחת או יותר מהעבירות שבביצוען הורשעה בתיק זה, ושאינן מסוג פשע.

(ד) קנס בסך 20,000 ₪ או 100 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים שווים ורצופים, בסך 2,000 ₪ כל אחד, החל מיום 1/5/2022 ובכל 1 לכל חודש אחריו.

אי-תשלום אחד או יותר מהתשלומים הנ"ל במועדם, יגרור פירעון מלא ומיידי של כל יתרת הקנס.

(ה) הנאשמת תפצה את המתלוננים, בהתאם לפירוט זה:

1. מר אביטל עציון - סך של 20,000 ₪, אשר ישולמו ב- 10 תשלומים שווים ורצופים, בסך 2,000 ₪ כל אחד, החל מיום 1/5/2022.

2. מר יחיאל יאנקיס - סך של 10,000 ₪, אשר ישולמו ב- 5 תשלומים שווים ורצופים, בסך 2,000 ₪ כל אחד, החל מיום 1/5/2022.

אי-תשלום אחד או יותר מהתשלומים הנ"ל במועדם, יגרור פירעון מלא ומיידי של כל יתרת הפיצוי.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום, לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתן והודע היום, י"ד אדר א' תשפ"ב, 15 פברואר 2022,
במעמד כל הצדדים.